

ناول
دنگرهار مینه
سید ادیس "سادات"

Ketabton.com

هغه چاته ډالۍ چي دميني خوښونكي وي.

ليکوال: سيدادريس "سادات"

دکتاب نوم: دننگرهار مينه

<https://chat.whatsapp.com/KIJh9VJeH9w958UeS7yfSK>

دداسی خکلو ناولونو لپاره دسادات کتابتون سره ځانونه
جوین کړی.

څه مشکل یا پیشنهاد وی په لاندی شمارو واتساپ لرم.

0731363201

دليکوال اثار .

رنځور خامار دسپين غر زخمی مرغی دبهلول
نصیحتونه دتورخم لاراوواده

دا ناول دڊيرو ورونو هيله وه چي درته يي نشر ڪرم .
حڪه مي په پي ايف بنه راور .

دننگرهار مينه ناول يو داسي ناول دي چي .
ڊير ورونه يي دسينمايي فلمونو او فضول وخت تيرولو
نه خلاص ڪري دي .

دننگرهار مينه ناول په فيسبوڪ په برخو نشر يده نو هره
شپه ورته مينوال اتو بجو وخت كي ڊير په بي صبري
په تمه وو .

نور مو نو وخت نه ضايع ڪوم رابلم مو
خوندور ناول ته ويي لولي او خوند ورنه واخلي مننه .

اٽڪ ٽڪ شو په ويڙه له خوب ڇخه راپاسيدم
مولوي صاحب خپله غرانگه تازه ڪڙه
. په الله اڪبر يي دسهار آذان پيل ڪر
زه ڪه ڇه هم ڪوچني وم خو لمونڇ مي نوي نوي زده ڪري
وو، پاسيدم دڪور اخري منزل ته راکيوتم
. گورم چي مور پلار مي راپاسيدلي وه
! ما هم داوداسه په نيت خپلي متي رابد وهلي
اودس مي دڙمي په داسي اوبو وڪر چي ٽوله شپه پري
تيره شوي وه
پلار مي راپسي داوداسه په منڇ ڪي ناره ڪڙه هلڪه زر
. راوزه چي دجمي ٽايم دي
ما زرزر اودس وڪر خپله جالي خولي مي په سر ڪڙه
دسهار شفق هري خواته خور شوي وو
!دسهار خڙه وه هيڻوڪ هم پڪي سم نه معلوميدل
ما اوپلار مي په گڏه خان تر جماعته ورساوه او خپل څلور
رڪعتي دسهار لمونڇ مو ادا ڪر
پلار مي راڇخه ولاڙ، اوزه دقاري صاحب سره ڪڀيناستم
!تر ڇو خپل نوي سبق زده ڪرم

زما عمر ډير کم وو خو استعداد بيا خداى دپوخ سږي
،راکړى وو

پخپل خه او بد دهرچانه خه پوهيدم ډامهال مى قرانکريم
پوره شل سپارى په يادو زده کړى وو

اونور هم لگيا وم پلار به راته ويل چى خواري وکړه بچيه
که په دى کار کى دقرانکريم ختم کړ نو انشالله يو خايسته
"سايکل درته اخلم

زما تر ټولو نه لوى ارمان داو چى زه هم يو سايکل ولرم
او لکه دسميع زه هم په سايکل هر خاى ته پخپله ولاړ شم
، که څه هم زما پلار دسميع دپلار نه مالداره وو
خو زما پلار خپل ټول کارونه خپل اوخى ته سپارلى وو
چى زما ماما کيده

زما ماما دسميع پلار وو او زما پلار بيا دسميع ماما وو
زما پلار او دسميع پلار دواړه کلک ملگري وو او دوى
بدل کړى وو

دسميع پلار زما پلار ته خپله خور ورکړى وه او زما پلار
دسميع پلار ته خپله خور ورکړى وه

نو ځکه ددوى ددوستى ريشته هم خه پينه وه

ولى چى دواړه ديوبل اوبنى وو او دورونو نه يى هم په يو

،بل زیات باور کاوه
زما پلار په افغانستان کی دماین پاکی په موسسه کی کار
کاوه .

هغه وخت دماین پاکی په موسسه کی ډیری غتی تنخوا
گانی به وی دخلکو هر څوک چی به په افغانستان کی
دماین پاکی په موسسه کی وو په کیمپ کی به ورته خلکو
. ډیر درناوی کاوه

زما پلار هم همداسی اصلا کار به زما پلار کاوه خو جیب
،به ورسره دسمیع دپلار ډک وو
زما پلار نه پوهیرم چی کنجوسی بی کوله یا څه خو خپلو
بچو ته به بی یو سایکل یا نور دماشومانو دلوبو سامان نه
. رانیول

هغه خلک ریشتیا وایی چی خپله گټه پخپله وخوره که
،ودی نه خورله بیابه بی درنه شیطان و خوري
زه دانه وایم چی زما پلار ذاتا کنجوس وو خو دا د ټولو
انسانانو خواص دي چی پیسی پیداکړي بیا فکر کوي
.چیرته په بی حایه لارو ورنه مصرف نشي
هغی ته بیا سمه اوناسمه نه معلومیږی نو ځکه بی
. کنجوسی ته مخه شي

، او خدای یی ترینه په بله لار وباسي
 . ما ډیر لگ وخت کی قران په یادو ختم کړ
قاری صاحب راته دافرینی په پار یو چاکلیت راکړ چوټی
، شوم
 . کور ته راغلم قرانکریم می تاخچه کی کینود
 . نور ووتم او سمیع ته می ږغ وکړ
هغه هم راووتو بی پروا په خټو کی کښیناستو دغرمی تر
دری بجو پوری مو دخټو نه وسایل جوړول هر چا چی به
، یو خیز جوړ کړ نو مور دا ډیر دافتخار حای باله
دغرمی دری بجی وی پلار می دکور څخه راووت دخټو
څخه یی پورته کړم خپل کور ته یی بوتلم سمیع هم خپل
، کور ته ولاړ
پلار می مور ته وویل چی عادل پاک کړه پاکی جامی
 . ورواغونده او ویی لمبوه زما یو څو ملگری رازی
زه بیا خم هغوی سره خپلی وظیفی ته مالکه دنازولي
ماشوم په شان پلار ته غاړه ورکړه ومی ژړل په وړه ژبه
می ورته وویل ته به نه زی لالا افغانستان ډیر خراب حای
دی مور ته جومات کی مولوی صاحب ویلی افغانستان کی
 . کافران گرخی باید دهغوی سره جهاد وکړو

ای لالا ته هم باید دهغوی سرو کافرانو سره جهاد وکړی
زه یی هم کووم

پلار می یوه کلکه سپیره په دی مخ وو هلم بیایی زما مور
ته وویل چی عادل نور دی جماعت ته ونه لیگی

، یو څه وخت وروسته می دپلار ملگری راغلل

زه هم ورسره کښیناستم واقعا چی ډیره مینه یی راکړه
ماتر اوسه په مدرسه کی دمینی په باره کی یوه خبره هم نه
وه اوریدلی بس جهاد او اسلامی جذبہ چی زما ملگرو به
ډیر په جوش کی مولوی چاحب ته ویل چی مولوی چاحب
مورن درسره یو ماته به صرف دی جذبی خوند راکاوه او
بل انسان جوړ همداسی دی چی ملگری او مشران یی هر
څه وغواړي دی هم دهماغی تابع گرځي

زما پلار او ورسره ملگری یی لارل افغانستان ته خدای
خبر چی څومره سختی به پری تیریدی خو چاته یی دتپلو
، سختیو فریاد نکاوه

مورن فکر کاوه چی زما پلار دمفتو ډالر اخلي خو داواقعا
چی سخته دنده وه

زما پلار به صرف خبری دخپل اوبنی سره کولی یعنی
زما دمور ورور او زما ماما سره کله ناکله به مورن هم

دسمیع دوی کورته تلو او دخپل پلار حال احوال به مو
اخیست .

،خو یوه ورځ می دماما رویه بدله شوه
ما او سمیع لوبی کولی سمیع یی کور ته بوتلو زه یی په
کلکه سپیره وو هلم .

وی ویل لوچکه انسانه که زما دزوی سره نور چیرته
ناست وی یا دی ورسره لوبی کړی وی بیا به درته خه نه
وی .

زما ددر دناکو سترگو څخه دوه دری ملغری وڅخیدی بیا
لاړم دمور غیر کی می پریوتم ورته ومی ویل :موری ایا
زه لوچک یم ما څه بد کار کړی دی او دالوچک څه رقم
انسان وی .

مور می وویل نه بچیه خدای دی نکړی چی ته لوچک
واوسیری ولی څه شوی دی بچی .

ما ورته وویل :موری ماما ماته وویل چی لوچکه زما
دزوی سره نور لوبی ونکړی کنه بیا به درته خه نه وی
مور می سم دواړه بورقه په سر کړه ور غله دخپل ورور
کړه خو ماما می مور ته هم سپکی سپوری وویل :زه په
اصلی موضوع تر اخره خبر نه وم خو بیا وروسته می

پلار راته ٿوله كيسه داسي وڪره :بچيه زمالس زره داني
په پاڪستان ڪي دموجيو بڪسونه وو شات به بي ڪول او
اسلام اباد او پندي ڪي مي ڪمي وي همداسي پيڻور پندو
. چوڪ ڪي مو هم لوي ڪور وو

خو ماسره دپاڪستان اشناختي ڪارڊ نه وو زمورن په ڙبه
ورته تذڪره وائي پلار مي وويل داهر ڇه ما دخيل اوبني
په شناختي ڪارڊ اخيستي وو ما پرده دخيل ورور نه هم
زيات باور ڪري و

زما بل داسي ڇوڪ نه وو چي ماته بي داڪار ڪري وي
. ما خالي باور په خيل اوبني وڪر

خو هغي ناخوانه راسره ناخواني وڪرله او دپيڻور ٿول
. ڪاروبار هره ڪمڪه هر ڇه بي په خيل نوم ڪرل
بيا بي راباندي دلسو لڪو دعوه هم وڪرله چي قرضداره
. مي بي

زما ماما داهر ڇه وڪرل په سبا بي سميع راته دلاس لس
واره گوتي بي ونيوي وي ويل ستا پلار زما دپلار نه
دومره روپي قرضدار دي او مورن سبا ڇو پخير اسلام اباد
ته او باقي عمر به هلته تيروو ما ته پخيل زره ڪي دخيل
پلار معصوميت ودريد بيا مي فڪر وڪر چي زما پلار به

. ولی دچا نه دومره قرض اخلی
. خو اصلی خبره بل خه وه
په سبا یی سمیع دوی کده وترله او ما همغه وخت کی
. دخپل بچپند یار اخری حُل وکوت
. بیامی تر اوسه نه دی لیدلی
دهمدی ورخی په سبا می پلار په کیمپ کی یو کس ته
زنگ وهلی وو چی مورن خبر کری چی پلار می راروان
دی ما په شته پلار کی دیتیمی شپی سبا کولی اوف پیره
. سخته ده
چی پلار دی په بل وطن کی متینونو سره لوبی کوی او
. نادان حوی یی په خپل کلی کی دمینی انتظار کوی
خو دخدای تعالی رحم وو سبا د عبدالرحمن کاکاسره چی
زما کاکا وو خو زمانه خلور کاله مشر وو
دهمگی سره دیپلار دراتگ انتظار ته په جمیل چوک کی
سره دکاکا ودریدو پیر انتظار مو وباسلو زما په حساب
ددی وخت یو یوه ثانیه رابندی لکه کال تیریده ولی چی
دیپلار راتگ ته انتظار بیل خوند هم لری او دسپری زره یو
. ډول تخنوی
، مورن پوره دوه ساعته پلار ته په زمع شو

داوخت دلری حای نه یو سور فلنکوچ بښکاره شو داسی
ډیر پلنکوچونه تیر شوی ول مور فکر نه کاوه چی لالا به
. په همدی فلنکوچ کی وی

خو لالا په همدی فلنکوچ کی وو چی راکیوت ماته یی
کله غاړه راکړه وچت یی کړم په غیره کی یی تر بل
موتره ورسولم زما کاکا ورسره بیکونه راواخیستل هغه
. هم ورته ډیر خوشحال سو

پلار می یو زوربس وکوت هغی ته یی وروخیجولو دا
وخت نه هم زه په دی پوهیدم چی زما پلار دتول کیمپ
مالداره سړی دی او نه هم په دی پوهیدم چی پلار می ماما
لوټلی دی که زه خبر وای نو نه به می ماما پرینسی وای او
نه به هم دخپل پلار سره په دی زور بس کی تللی وای
حکه چی پلاره تاته چی خدای داهر درکړی نو ولی پخپل
خوی او خان باندی سخته تیروی حال داچی خلک درنه
پیسی وهی او هغوی یی خپل خان باندی مصرفوی اوته په
کال کی یو حل کور ته راخی هغه هم په زور بس کی خو
دابس ماته د ډیرو هغسی خو موټرو نه خه وو چی زه
پکی وس تللی یم حکه چی دیلار پیسی او دیلار مینه
. دادهر خه نه لوړه ده اودابس زما پلار نیولی وو

ما چي دخيل پلار په ليدو په جميل چوك كي كومه
خوشحالي كوله هغسي خوشحالي ولاكه وس د پاچا په ليدو
، كي وي

. واقعا چي پلار پلار وي

زه دخيل پلار سره په مجلس كي گرم راغلي وم ټول
حالاتو جريان مي ورته تيرولو داو چي زمونږ دكور كوسه
راور سيدله مون ترينه كيوتو او خيل كور ته ولاړو مور
مي پلار ته كلكه غيره وركړه مور ته مي د درد لامله ژړا
ورتله خو زما مخكي يي ورته هيڅ هم نه ويل ماته يي
ويل چي عادلې بچي ته لاړ شه كاكاه نه دي بيك راوخله
ورسره يي راننباسه زه ووتم كاكاه مي هم كور ته راننوت
كاهه مي زما دنيا سره اوسيدو دهغي پالنه به يي كوله زما
پلار دهغوي دهرڅه خرس په غاړه اخيستي وو هغوي ته
به يي هر څه وكور ته وروړل خو دا چي ولي يو خاي نه
وسيدلو ددي يو لامل وو هغه دا چي زما كاهه دپلار سره
مي يي هيڅ جوړه نه وه او بل كاهه مي نوي نوي خوان
شوي وو نو هر ډول خبره به يي زما پلار ته كوله خو بيا
كاهه مي پخپله خوڅه خان سره يي زما نيا واخيستله او بيل
كور كي وسيدل

داچي كله به مون يوازي و ماما دوي دكور نه به مي زنانه

راتللو خو چي ڪله هغوي لارل بيا به مي زره نيا سره
دخيل زويه راتللو خو ڪاڪا مي هيڻڪله هم دانهمنله چي
دلته دي ووسيري دهغي به په دي ڪي ڪوم هدف وو خو
مور نه پوهيرو چي سه خبره وه او نهپوس پري پوهيدلي
يو

مور يو ڇه وخت پيڻور ڪيم ڪي پاتي شو خو نور مي
ديلار زره راتنگ شو ويل چي دا پيڻور راپوري سپيره
. لارو بچيه مور بايد لار شو پخير افغانستان ته
زه ڊير خوشحاله سوم ما ويل چي مور به افغانستان ته لار
شو او يو انسان به هم زه ژوندي پرينردم په افغانستان ڪي
ولي چي مور ته مولوي صاحب ويلي وو چي دافغانستان
. ٽول خلك ڪافران دي

پلار مي ڪڍه برابره ڪره هر ڇه يي وٽرل ڊڪرزي پاچاهي
وه چي زه افغانستان ته روان شوم مور مي هم راسره وه
او پلار هم نيا او ڪاڪا مي نه غوبنتل چي افغانستان ته ولار
شي ڇڪه چي هغوي همدلته خوشحاله وو ولي چي ٽول
.خپلوان ورسره وو

مور افغانستان ته روان وو په لاره ڪي ڊير نوي نوي ڇه
واوريدل اونوي مي ڇه وخورل په ڪارخانو ڪي مي پلار

خان لپاره يوه دچايو پايله راو نيوله ويل يې خدای خبر که
بيا دی سپيری خاوری ته راشم

په لاره کی دلواری کی نومی علاقه کی سخت وويريدم ژړا
راغله پلار می راته وويل بچی ژاره مه نور خو که خدای
کړی خیر وی خوانیږی به دداسی خایونو سره خان
اموخته کړه داموتروان موتر ته ولی ناست دی خو
کنترولوی به یې کنه ته وس ارام کینه دلته یو خو غتی
ساگانی واخله او قرار ویده سه همداسی می وکړل بی
غمه ویده سوم نور نو نه هغه گړنگونو وويرولم او نه می
هم کوم خای وکوت

یو وخت و په سور پلنکوچ کی سور لمر رانوتیوو زما په
مخ ولگید سخت یې وسوزولم دخواره خوب خخه راویخ
شوم پلار می راته وويل خه مزی دی وکړی بی غمه
ناست یې او خپل خوبونه وهی ما ورته خوله چینگه کړه
دتورخم سری گرمی سخت پعذاب کړم بیا دموترو بد بویی

آخر می کانگی راتلی خو پلار می وويل بچی ه خان لگ
تینگ کړه دادی هدی ته راورسیدلو

ما په خوله لاس کینودو دموترو نه چی کیوتلم سخت بی

سوره وم يو څو توخي مي وکړل پلار مي بوتلي اوبه
راواخيستي په مخ يي راواچولي مور مي هم سخته خرابه
وه هغي اوبه وڅښلي ما هم وڅښلي لگ څه کښيناستم
طبيعت مي څه شو دتور خم په لاره کي مي پلار سره يوه
پيټي او دوه غټ غټ بيگونه وو نور ټول کور مو پيښور
کي نيا کره پريښود .

پلار مي داهر څه په لاس کي ونيول تللو داوخت مو مخي
ته يو گاډيوان ودرید ويل يي چي کاکا زه به يي درسره
ويوسم گاډيوان ته يي وويل :نه بچيه زه يي خپله وړم مور
مي پري تيزه شوه گاډيوان ته يي وويل:څو روپي اخلي
وروره ويل يي شل کلداري مور مي پلار ته همدومره
وويل چي تاسره به وس شل کلداري نه وي چي دپته يي
ورکړي بيا يي کراچيوان ته وويل:واخله ويوسه داهر څه
درسره وروره مور درپسي يو پلار مي مخکي ما او مور
ورپسي وو تورخم کي هري خوانه مندي وي
. زما پلار هم په منډه خوشي وو .

ديو څه ځنډ څخه وروسته داسي ځای ته ورسيدو چي پلار
مي ويل چي بچيه دا ها خوا افغانستان دي او ديخوا
پاکستان دي ته هلته وگوره يوه کرښه ويستل شوي ده ويل

یې بچیه دغه کربنه یې بار پر دی ما دخوخی په پار یو ځل
هاخوا توپ کر بیا دیخوا بیا هاخوا بیا دیخوا داوخت یو
پاکستانی پولیس راغی دمهربانی له مخی یې زما په دی
پوله کی عکسونه واخیستل پلار می راته ولاړ وو چی
زما عکسونه یې واخیستل او تری لاړو افغانستان ته داخل
شو.

موږ دننگرهار په گرمی کی ورداخل شو اول ځل می وو
زما څه فکر وو چی داننگرهار به می داسی عمری
استوگنځی شی خو ریشتیا هم زه خدای دننگرهار له پاره
، پیدا کړی وم
. پلار ته می خدای پیر جايداد ورکړی وو

په افغانستان کی یې اول نه یو کور اخیستی وو او ټول
سامان یې هم ورته پوره کړی وو خالی زموږ ورتگ وو
زه په ننگرهار کی په بنگله کی رالوی شوم مکتب کی می
. پلار واچولم مدرسا به می هم ویله

. قرانکریم می په یادو یاد وو خو گردان به می پکی کولو
پلار به می سهار وظیفی ته تلو او ما بنام به بیرته کور ته
راتلو ریشتیا هم چی ژوند مو له خوندونو ډک وو
. زه په کرار کرار رالوی سوم

ډير نازولى وم هيڅكله مى هم سختي نه وه ليدلى خو
افغانستان كى چى مى مسلماني وليدله دپيښور دامامانو په
مسلمهني كى راته شك ښاره شو
هغوى صرف ځانونه مسلمانان گڼل نور ټوله نړى
. ورته! كفار ښكاريدل

دانه وايم چى هغوى په حقه نه ول هغوى په حقه ول ولي
چى زموږ وطن كى امريكايان هري خواته گرځيدل خو
زموږ دوطن خلك ټول مسلمانان وو او هغوى ماته
ټولو افغانانو نه كفار جوړ كړى ول
كوم خلك چى نن سبا افغانستان ته داسلامى نظام سره
دجنگ كولو دپاره راغلى دوى ټول هماغه زما دمدرسى
. صنفيان او نور بيچاره گان دى چى بى ځايه وژل كيږي
دوى چى جنگ كوى په دى فكر دى چى يو افغان هم
مسلمان ندى او ټول مرتدين شوى دى خو ددى پته ورته
نشته چى مرتد ته هم درى ورځى وخت وركول كيږي كه
توبه يى وباسله خه ترخه كنه بيا يى وژل فرض دى بيا
موږ خو مسلمانان يو ددين په لار روان يو شكر كه زموږ
په اسلاميت كى څوك دتكي كدر غلطى راوباسي موږ به
. يى ورسره ومنو خو نه

ويل کيڙي چي دوه رقمه خلڪ ٿولنه ورائوي يو چي عقل
ولري او علم ونلري او بل چي علم ولري خو عقل ونلري

ما په ننگرهار کي استقلال ليسه کي خپل دولس کلن منزل
دتعليم بشپړ کړ.

پلار مي راته موټر واخيست په هغي کي به گرځيدم يو څو
ورځي مي چکري پکي وو هلي نور مي بيا زړه تور شو
ورنه په همدې همدې کي مو دکاکا واده راورسيد کاکا مي
هوبنيار شوي وو عمر يي لگ څه تير کړي وو

زما پلار ته يي ويلي وو چي واده نه وروسته به زه تاسره
اوسيگم پلار مي هم ورسره منلي وه

کاکا مي ددولسم فراغت ته راغي ډير په خوبني ولمانځله
بيا نو دکاکا واده مي تيار شو

پلار مي دکاکا دواده مراسم غوښتل يو خوندور هوټل کي
ترسره کړي هماغسي وهم شول

داچي زما پلار مالدار سړي و زه دامهال خبر شوي وم
چي پلار ته مي خدای ډير جايداد ورکړي دي او دماما
دوخت حقيقت يي هم ټول راته بيان کړي وو

داچي زه په ځوانۍ کي دپلار نه مي ډير ويريدم نو په واده

کی هم ورخخه غاری ته غاری ته کیدم تر خو دمیلانو مخ
کی می خپه نکری حکه چی داییا سخت درد لری ما په
ننگرهار کی پیر ملگری درلودل لکه حمزه حمکت او
همداسی نور دوی ټول راغلی وو زما دکاکا واده ته او
همداسی ز مور خپلوان هم پیر زیات شوی وو حکه چی
پیسی ولری ددنیا ټول خلک به دی خپلوان وي
اصلا مور په پاکستان کی هیخ خپلوان نه درلود بغیر دماما
نه می حکه چی ز مور ټول خپلوان افغانستان کی وو
. مامی دکاکا په واده کی نوی نوی خلک ولیدل
هر چا به راسره سترې مشی کول
ما به هم په ورین تندی جواب ورکاوه سپینه جوړه او تور
واسکت می کړی وو
په هوټل کی به دهر چا نظر دشا نه پیر زما طرف ته راتلو
.
یو وخت می فکر شو ټول گډونوال ماته گوری ورخطا
شوم ما ویل داخه لوبه ده یو دم می دگیلاسو شربت دلاس
سره ولگید کیلاس هم مات شو او جامی می هم ټولی
ولرلی ټول محفل خنداگانو ونیو ما هم ورسره خوله چینگه
کړه .

داوخت می گورم پلار په دروازہ کی ولاړ دی او برگ
! برگ راته گوری

دگوتی په اشاره یی وپوهولم تر څو یی خواته ورشم چی
. ور غلم

راته خه خبری یی وکړی بیای یی وویل گوره بچیہ خپل
شخصیت مه خرابوه ستا شخصیت خو دی ټولو خلکو
وکوت نو وس ته ووايه زه ملامت یم چی تاته خبری کوم
ماورته وویل: پلاره زه ور خطا وم ځکه داسی وشول بیا
یی وویل خیر دی بچیہ بیا داسی ونکړی سمه ده
ما ورته وویل سمه لالا

ویل یی مور دی درته غږ کاوه کور کی ته ورشه چی څه
درته وایی ما ورته وویل دا څه وایی لالا په دی حالت
کور ته سنگه لاړ شم ویل یی چی یو رقم ورشه دکور
. دروازہ کی درته په طمع ده

زه ور غلم مور می راته وویل چی دا کلی واخله موټر دی
بوزه یو څه انجونی دی هغوی لاره ورکه کړی هغوی
. راوله ما ورته وویل مور زه نو سنگه انجونی راولم
بل چاته ووايه مور می وویل بل چاته ووايم دکاکا خو دی
واده دی هغه خو نو نشی تلای ورپسی هله زر زه دروازہ

. یی راپسی بنده کړه
ما چغه کړه ورته مور نو زما جامی خیرنی دی ویی ویل
! پروا نکوی بیرته چی راغلی بدلی به یی کړی
. سخته وه خو بس پمپ ته ودریدم
. په یخه یخنی کی می لمنه په یخو اوبو ووینځله
. بیا موټر ته کښیناستم
! سیت می ځانته برابر کړ
روان شوم تر څو؟
. انجونی راولم
مور می راته د تالاشی چوک نه ها خوا عیدگاه جومات
. خودلی وو دشپی یولس بجی وی
باران وریده موټر کی می لیت بل کړی وو
!دشیشی هری خواته څاڅکی تیریدل
دیوڅه مزل کولو څخه وروسته عیدگاه جومات ته
"ورسیدم
مور ته می زنگ وو هلو مور
. زه خو د عیدگاه جومات مخی ته ولاړیم
دلته خو هیڅوک هم نشته ویل یی صبر زه یی نمبر مسیج
کی درلیرم ما پیری چغی مور ته وکړلی چی مور زه نو

سنگه زنگ ورووهم خو هغي موبایل قطعه کري وو يو
خه وخت وروسته مي دمور پيغام راغي نمبر يي راليرلي
وو.

ما وويل زنگ خو والاڪه ورته ووهم مسيچ چي ورته
پريينود .

سلام اغلي زه د بناغلي عادل صاحب ڊريور يم
تاسي چيرته ياست ما خو ڊير انتظار وڪر بيا يي وويل چي
. شاته ڪوڅه کي يو سپره ده هلته درته ولاړه يم
. زه شاته ڪوڅي ته ور غلم خو هلته هم خو نه بنڪاريدل
،لري حاي کي يوه انجلي ولاړه وه
. موٽر مي په ز غاسته وروست

ڍي مخي ته يي ور غلم

چي ورته ودريدم انجلي وپوښتل :وروره د بناغلي عادل
صيب ڊريور تاسي ياست ما ورته وويل هو اسمان کي
گريزاري شو .

ما ورته وويل هله ژر راوخيجه چي باران تيز شو هغه
. موٽر ته راوخته

. سخته لمده وه دخپل مخ څخه يي نقاب لري کړ
هغه يي په موٽر کي زبښلو ماورته وويل :وبښي اغلي

دباندي وريخي موٽر پاڪ دي بيا يي ويل: بيسنه غوارم
دنقاب لاندي يي لامده ويختان دسپينو انگو دپاسه پراته وو

.
مخ يي دنور شوغلي گولي
زه ورته مخامخ بيسنه كي فكر وري وم چي يو دم يي زما
!خواته پام شو

لاس يي راته وخواوه زه داسي لکه دخوبه چي راويخ
. شوي يم

. راته يي وويل روان شه پخير اسمان كي گربار شروع وو
زما زره خو انجلي پخپلو اداگانو ويور دهغي لاس
خوحو ل دهغي غرور دهغي انگي او دهغي بنڪلا واه
. جالبه وه

, داسي خايست مانه وليدلي
ما موٽر چالان ڪر خونه چالانيده دا موٽر بانٽ مي وچت
! ڪر دموتري بيٽري ڏون شوي وه

هغه داسي چي ما موٽر كي ايسي لگولي وه او موٽر بند
وو او اوبه هم بيٽري ته ورغلي وي نو حڪه يي شارتي
. ڪري وه

, زه په دومره لگ وخت كي باران پوره لوند ڪرم

. دشیپی په یوولس بجی وس خا بل موټر دکومه کم
! بیا په داسی باران کی درته څوک چیرته ودریری
خو باران سخت پعداب کړم یو وخت گلی شوه منډه می
! کړه موټر کی کښیناستم دیکخی نه ریگدیدلم
شاته سیټ کی می انجلی ناسته وه ځکه می ځان کنټرول
کړ .

دموټر دسیټ بوټ څخه می دست پاک راوویست ځان می
، وچ کړ خو بیا هم یخنی وه
. جینی وویل خا وس نو سنگه کیری
ما به څه وخت ورسوی زه باید سهار بیرته کور ته لاړه
شم چی کور نه بیا زم پوهنتون ته اوله ورځ ده سبا زما
. هم سبا دپوهنتون اوله ورځ وه ورڅخه ومی پوښتل
کوم پوهنځی ته کامیابه شوی یی ویل یی په تایی څه نوکر
. سری یی

موټر جوړ که چی لاړ شو پخیر داخل می هڅی زړه
. نازړه دموټر کلی ورتاوه کړه
گورم چی یو دم چالان شو موټر ورته ومی ویل دغه دی
چالان شو رازه چی څو پخیر
هری خوانه دباران څاڅکی داسی تیریدل لکه دژوند

اخري شيبی چي پی وی موٽر کی زیر گروپ لڳیدلی وو
!اسمان کی پرک او پروک شروع وو
مورن تر چوک تالاشی راورسید همداسی په کلاره په کلاره
. روان وم

جینی ته می وویل :نقاب دی وتره وچ شوی به وی بیابه
خلک وایی چي خوانه انجلی پی راورستی انجلی وویل
او هو ته خو داسی خبری کوی لکه ته چي عادل صاحب:
پی ورته می ویل تا عادل صاحب کی څه لیدلی چي هغه
. راته هر بار یادوی

هغی وویل :هیڅ خو عادل صاحب ته ته نشی رسیدای هغه
, یو پوه انسان دی اوته یو نالوستی او بی کاره ډریور پی
ما هیڅ هم ونه ویل په چوپه خوله می تر کوره راورسوله
هغه کیوته کورته لاره مخامخ راته حمزه او حکمت ولاړ
وو.

زه دهغوی خواته ور غلم هغوی ویل چي خایسته انجلی دی
. پیدا کړی خا ما ورته هیڅ ونه ویل
دپلار خواته ور غلم ویل پی عادلہ چیرته وی یار ورشه
. مور نه دی پیسی واخله او دوه منہ منی پیدا کړه
سخته غوصه راغله خو پلار ته می څه نشو ویلی مورته

ور غلم ورتہ می وویل موری خہ خبرہ وہ هغی وویل چی
منی راوړه داوخت هغی انجلی چی ما موټر کی راوستی
. دمور خواته می راغله

مور می ورسره روغبڼ وکړ ورتہ یی ویل سلام اسما
سنگه یی اسما ورتہ وویل: داستاسی ډریور ندی مافکر
کاوه غیبت به می کوی

ویل یی داپیر خه سړی دی زه یی خه په خوشحالی دلته
راوستلم مور می ورتہ وویل: خوله سمه خوزوه دازما
زوی دی داسما سترگی کریغی راووتی ویی ویل: تاسی
دعادل صاحب نه غیر بل زوی هم لری مور می ورتہ
وویل نه اسما بیا وویل نو دا مو کوم زوی دی مور می
وویل دا عادل دی کنه اسما حیرانه سوه او ډیری پښیمانی
نه یی سترگی ښکته واچولی مور می راته پیسی راگری
زه موټر ته وروختلم هماغسی اسمان گرزیده باران هم
خپل موج کی وریده

لگ خه چی مخکی لارم شاخوانه می مخ باندي لاس تیر
شو.

ما فکر وکړ زه وهم دی ویختانو کی می چا گوتی وو هلی
خوند وکړ موټر می ودروو خو وروسته می خیال شو

. چي دابه سوک وي دويري څخه وريږدويم
دروازه مي خلاصوله گورم دروازه هم بنده ده شاته سيټ
ته مي نه کتل ما ويل داسي چي کوم بل شاي وي زړه خو
. به مي وچاوديري

! ما سترگي پتي کړي وي

چي ديو انملی او از مي دموتړ دمخکي سيټ نه واوريد
ويي ويل: سترگي خلاصي کړه زه يم اسما هههههه
ويي خندل ما چي سترگي خلاصي کړي ساه مي بنده بنده
کيده يو دوه منټو دپاره موتړ نه کيوتم باران دريدلي وو
سرک تک تور بنکاريډو دبنگلو سره او شنه سراغونه بل
وو.

ما سينه نيولي او درکوع په ډول ولاړ وم
. لگ څه مي چي طبيعت جوړ شو موتړ ته وروختم
. ورته ومي ويل ته دلته څه کوي

. ويل يي غوښتل مي چي ودي ويروم
! ماورته وويل ارمان دي پوره شو دادي ودي ويروم
اسما وويل: اوه ته څومره زر غوصه شوي ما معاف کړه
ما ورته وويل چي ما سره داسي توکي مکوه ما ټول عمر
په ناز باندي ژوند کړي دي

، امکان لری په داسی توکو و مرم
په خوله یی راته دلاس لومړی گوته چی غټ نوک یی وو
. کینود ویل یی داسی مه وایه

ما ورته وویل هن یو دوه ساعته راسره موټر کی څه پاتی
. شوی چی وس داخبری دی هم شروع کړی
جینی وویل څه سمه ده که ته یی نه منی نو زه درسره نه
زم .

ځکه چی ماپستا مور ته ویلی چی زه دعادل سره زم تر
میوو دوکانه پوری زړه می تنگ دی او که ته ما بونزی
. نو ستامور به تا ژوندی پرینږدی

M زه نو په دوو کی گیر شوم

. ورته ومی ویل خا وس څه وکړم ویل یی

! باید ماته وواپی چی زه درسره مینه لرم

ما ورته وویل چی نه دومره وړه خبره نده .

خو نه یی منله ویل یی زه نه زم درسره زه هم وارخطا

شوم چی دڅه بلا ده وس څه وکم

. بس مجبوری وه ورته ومی ویل خو دزړه نه نه

. خالی په خوله

.السمار اسره کښیناستله

"ماموٽر چالان ڪر دشپي ڏير ناوخته وو
باران بيا خپلو خاڻڪو ته زور ور ڪر
S... داسمان په ڇوڪو ڪي دتندر درزونه تلل راتل
داخل يي نو سم شرڪ وهله؟
مخڪي لاره راته بيخي نه بنڪاريدله
. دموتير په بنينه مي د دننه خوانه لاس تير ڪر
بيا هم دببيرون خوانه پري گلي وريده
ما موتير يوي غاري ته و دراوه تر ڇو باران لگ ارام شي
بيا به لار شو اسما هم ڇه ونه ويل راسره شاته نايته وه
موتير ڪي مويو زير خراغ بل ڪري وو
تور موتير توڏي راسره وه
اسما به باران ته ڪتل ڏير خوند به يي ور ڇخه اخيست ماته
يي خوند نه راکاوه ڪه ما غوبنتل چي ڪور ته ولاړ شم
واده ڪي گڏون وڪرم
. خو اسما نه پوهيرم چي ولي خوشحاله بريڻيده
,ديو ڇه ڪري وروسته باران لگ په قرار شو
خو اسمان ڪي دببيننا درزونه راتل
او داسي دتباڪن نه ڊڪ دقوت اوازونه اوريدل ڪيدل چي
هيڇوڪ هم فڪر نشي ڪولاي چي داسي اوازونه دي بغير

د طبیعت نه په بل کوم ځای کې دانسان په طاقت واوریدل
شي .

. داریشتیا هم چی دخدای تعالی کار دی
. گنی دنیا دومره پرمختگ وکړ

خو داسی اواز یی جوړ نکړ چی په یو ځل سره ټول ښار
وویروي .

خو زما خدای په خپل قدرت سره یو ښار څه چی پوره یو
. هیواد ویرو لای شي دخپل ځان څخه

ریشتیا هم چی دا حق دهماغی ذات دی چی انسان ورڅخه
وویريزي .

دصحت عامی په خوا کی یو کاکا منی ایخی وی خو زما
په خیال دخرخ اراده یی نه لرله امکان لري بادار به یی
. کینولی وو ترڅو پالنه یی وکړي

کاکا ته خوب تالی ورکولی خو پهردار وو ریشتیا هم چی
پایرداری ډیره سخته وظیفه ده خدای مو ورسره مه اړوه
یوه دقیقه به درباندي داسی تیریری لکه کال
. زه دموتړ څخه ورکیوتم

دجمپر نه می اوبه څنیدلی ویختان می هم ټول لامده شول
په منډه می ځان ورورساوه

يو پلاستیک منی یی راته په پنځه سوه افغانی راکولی
مجبوری وه ورنه می واخیستلی
!... موټر می شاته له منو ډک شو
اسما کیوته مخکی کښیناسته ماته سخته غوصه راغله چی
. خه دیته وس خه ضرورت وو چی اږسی راتله
خه می ورته ونه ویل: کور ته روان شو اسمان لا هم
. غوریده موټر می په شنه منډه تر کوره راورساوه
زه ولاړم بهر ته حجره کی دملگرو سره کیناستم دشپی تر
. ناوخته ناست وم
!... چای راته ایخی وو
په همدی همدی کی دسهار څلور بجی شوی اذانونه شوی
وو لمونځ مو اداکړ او له دی وروسته نو خوب نه کیده
حکله چی دواده مراسم لا پاتی وو ډوډی مو په یوولس بجی
دورخی ورکوله
!ټوله ورځ هم ځنگیدم
او هم می کار وکړ کار ډیر نه وو حکله چی ټول کار کارډ
سونانو په هوټل کی کاوه
مور به خالی میلمنو ته چوکی سمه کړه او روغبڼ
همداسی نور خه کارونه دا هم اسانه نه وو

. دور ڇي په اته بجي روان سو په ورا پسي
په ورا کي مي ملگري راسره وو خو مور مي وويل چي
هغوي بل موٽر کي وليگه او اسما بايد تا سره لاره شي
حڪه چي په بل چادي پلار باور نلري او اسما ځانته کور
ته راغلي وه .

. ماته سخته غوصه راغله

. انکار مي مور ته وکر خو پلار مي راپسي غڙ وکر

. مجبور وم هغي ته ها وکرم

!..حڪه چي دپلار تباکن اواز ته څوک نه ويلي شي

. حمزه دوي مي دبل چا سره وليگل

هغوي پوه شول چي مشڪل دي حڪه يي ژر ومنله ماسره

. شاته سيٽ کي اسما کيناستله

ما هم موٽر د ورا پسي خه تيز وروځغولولو تر څو ځان

. منڊه ورا ته ورسوم

خو اسما پرينبندم ويل يي چي دي کوسه کي ايسڪريم

. خرڇيري هغه راته واخله بيا به ولاړ شو

. غوصه راغله مخ مي ورته راوړاوه

ورته کڙه مي:ته ځان ته څه فکر کوي اول دي په زور

راباندي دميني خبره وکڙه وس ايسڪريم غواږي ايا تاته

زه دومره لوده بنڪارم چي يوي بازاری انجلی ته به
. ایسکریم اخلم ها
اسما دواره له موٽر څخه کيوته ويل يي سمه ده زه نه زم
. ته لار شه
. ما ورته ڊير ٽينگار وکر نه يي منله
زه هم غيرت ونيولم څه دچا غلام خون نه وم او نه راته دچا
دکوره راته راتله تری لارم او انجلی می پر همدی حای
. پریبنوده
په لسو منٽو کی می حان تر ورا ورساوه اول سر ته يي
.. ور غلم
موٽر می دورا دموتیر نه مخکی مخکی کاوه دورا په موٽر
. دهري خوانه کراسونه ول
داییا نو زمور دننگر هاریانو خوندور رواج دی
هر موٽر گلپوش موٽر ته حان رساوه خو هيڅ موٽر هم
شاته نه پاتی کیده ڊير خوند يي وکر خو يو وخت چي
گورم حمزه حان سره اسما کینولی او غوښتل يي زما
. څخه مخکی شي
ما حان سره فکر وکر چي زه دهلک خو ڊير چالاک
. وخوت

ما هم خپه ورکړه دورا موټرونه راپسی وو خه په سپید کی
ما دحمزه سره موټر اچولی وو

چی یو وخت می پلار زنگ راووهلو سخت پی بی یابه
کرم هههههه

ویل پی چی موټر نو دلوبو شی دی چی ته ورسره لوبی
کوی زه نو په قلاړه شوم ورا مو په ټول ننګرهار
وګرځوله او خه خوند مو واخیست دننګرهاریانو داهم
رواج دی چی په ټول ښار کی موټرونه ګرځوي

. واده مو خه په خوند سره تیر کړ ټوپی مو هم ورکړه
دمازیګر مهال کی نو ما غوښتل دحکمت او حمزه سره
کابل ته چکری ولاړ شم ټوله کورنی می تله.
زه هم لارم خوندور چکر مو ووهه واده مو خه په شان او
شوکت سره تیر کړ

. دکانکور امتحان موورکړی و

. زه دحقوقو پوهنځی ته کامیاب شوی وم

!...دچهارشنبی په ورځ می دکاکا واده وو

. او دشنبی په ورځ دټول افغانستان پوهنتونونه شروع کیدل

. دلومړي ځل لپاره پوهنتون ته روان سوم

د ننګرهار پوهنتون دښار څخه پیر لیری یو ځای کی دی

. چی ریکشه ورته یونیم سل روپو پوری کرایه اخلی
داخای درونته نومیری-

اکثرو ننگر هاریانو بی نوم هم اوریدلی او ورغلی هم دی
درونته بنکلی دچکر خایونه لری لکه پارک جوانان
. شرشره پخپله ددرونتی دیم

شاته بی دشین لغمان بنکلی سیمه ده چی اوبو پوینلی ډیره
بنکلی دننداری سیمه ده

!...زه په لومړي حل پوهنتون ته ولرم
لگ څه ناوخته وو

ما نو شاته خکلی بیگ اچولی وو لومړی ورځ وه نو ډیره
خواری می پر خان کړی وه

.سکرپ می وهلی وو توری چشمی می په سترگو وی
چی ورننوتم همصنفيانو می فکر وکړ چی دالکه شی استاذ
دی.

.زه چی ورننوتلم داستاذ تمثیل می شروع کړ
په لومړی ورځ یی ټولی انجونی او هلکان په یو صنف
کی کینولی وو

ما نو شروع وکړه ورته ومی ویل زه نوی استاذ یم
. چشمی می دمیز پر سر کینودی

. مارڪر مي اوچت ڪر .

. يو صنفی می پاساوه ورتہ ومی ویل:حقوق تعریف کرہ
داوخت دیوهنتون مدیر راهگی زه ولا سخت خيجالت شوم

هههههه

. زر په څوکی کښبناستم

. ټولو صنفیانو سخت وخنډل

په دی ورځ ډاکټرو صنفیانو سره معرفی شوم یو می پکی
کک ملگری شو

. ځکه چی هغه هم په صنف کی زما په شان شوخ وو

. خو بی ادبه نه وو

او بیا دیوهنتون استاذانو سره چیرته څوک بی ادبی کوی
. سی دانجونو مخ کی دی خه برابروی

په اوله ورځ استاذ دتعریف مشال او همداسی دپیژندگلوی
په باب خبری وکری

. پوهنتون رخصت شو

. مور هم راوتلو دری صنفیان راسره یوحای روان و
واقعیت دی چی شوخ انسانان هرځای کی ډیر مینوال

. پیداکوي

په لومړي ورځ راسره دري تنه ملگري شو.
. مور و تلو شاخوانه راپسي غږ وسو
. عادل صاحب چي مخ مي راواړوه گورم چي اسما وه
. ما ورته وويل ته څه كوي دلته
ويل يي زه هم دحقوقو محصله يم كنه تاته ما موټر كي ويل
. خو تا خبره وانه وريده
اوهر ريشتيا مطلب دلته به مي اوس ته غم صنفی يي
ويل يي: ولي زه تاته څه غم بنكارم ما ورته وويل نه
تندي يي غونج كړ په ټيټ سر ولاړه
. ملگرو مي وويل: هلكه سهاره دادی لكه چي خپلوانه ده
ماته به يي كور كي عادل ويل خو دببيرون نوم مي سهار
وو.
ما ورته وويل: همداسي يي وبوله
هغوي ويل رازه ياره نو ولي دومره انديشمن شوي ورته
داخو دومره لويه خبره نده
ما ورته وكتل او يوه دبي عقلي خندا مي ورپوري وكړه
هغوي نه وو خبر چي اسما څه غواړي او نه زه وم خبر
..كنه زما هم زړه دتيگي نه وو
ضرور به مي ورسره اړيکه پاللي وه

خو هغي دايخيله نه ويل چي مينه در سره لرم بلکي په ما
يي ويل اصلا زه هغه وخت په دي خبرو نه پوهيدم او نه
چا پوهولي وم.

حکله زما ناسته پاسته ټوله د ويناوالانو لیکوالانو او صفا
خلکو سره وه.

داسي کوم چا سره نه وم پاتي شوي چي په دي خبرو يي
پوه کړي وي.

. خو داملگري مي په دي خبرو پوهيدل

. پوه يي کړم چي انسانان دميني لپاره پيدا دي

بايد چي مينه خوره کړي

همداسي ډيري نوري خبري يي وکړي چي زه لا پري نه
پوهيدم.

اوس نو پري پوه شوم خان راته ډير نيکمرغه بنکاریده

. چي داسي خکلي انجلي راباندی مينه شوي

. داسما شميره دکور په موبایل کي وه

خو زره مي دانه غوښتل او نه مي هم ضمير منله ما ويل

. که سبا ورشم ورته پخپله به ووايم

. خو تر سبا انتظار ډير سخت وو

نه پوهيرم دژوند دومره شيبی مي بغير له اسما نه تيري

کری وی .

. خون شپه می نشوه تیرولای

دا دیوبنتلو خبره ده زه نه پوهیرم داهم دانسانانو خواص
دی .

خو دشپی ناوخته می خائته دا وویل چی امکان لری یو
کال هم اسما سره ونه گورم نوزه به صبر نشم ک لای
هماغه وو چی خوب راغی او ویده سوی وم

. سهار می مور دروازه راتک تک کره

ویل بی پاسه عادلہ پوهنتون درباندی ناوخته کیری که
. پاتی شوی بیا دی بیگاه ته پلار نه پریردی

. زه می دخیل پلار نه سخت ویریدم

خو دیپلار دویری می خان زرزر برابر نکر بلکی داسما
ددیدن لپاره می خان زرزر برابر کر

په لاره کی به می ریکشه وان ته یوشل خلی ویلی وی
. چی استاده زر زر زه

. چی پوهنتون ته ورسیدم ساعت می چی وکوت زه

. نیم ساعت مخکی راغلی وم

. نیم ساعت هم لکه کال تیر شو

. دیوهنتون تالی برغ وکر

سم دستي استاذ رانوت نيم ساعت وروسته يي ورپسي
اسما راغله پوهنتون ته بيا نو خبره اوږده شوه هر ساعت
كي به استاذ وتو بل به رانوتو

ما دكلاس تر اخره پوري هيڅ وخت پيدا نكړ
هر كله چي كلاس ختم شو اسما اخر كتار كي ناسته وه
انجوني البته اخيري كتار كي كناستلي اول انجوني ووتی
بيا ورپسي هلکان

. ما منډه كړه ترڅو تسما ونيسم
. په منډه مي راگيره كړله

دزړه نه مي ورته وويل: چي اسما زه درسره مينه لرم
دزړه نه

. اسما په ژړا شوه

غوبنډل يي غيري ته مي راشي خو هري خواته محصلين
روان وو

ما ورته وويل: ماسپينين به درته زه ادم خان كبابي خواته
انتظار يم ويل يي ولي نه ضرور به راځم
. دامهال مي ترينه خالي شماره واخيسته

داسي فكر مي كاوه لكه غټه شتمني چي مي لاسته راوړي
وي .

ريشتيا هم اسما و عده خلافه و نبنته زه ورته دادم خان
کبابي دوکان مخي ته و لار وم
. سره دموتيره راغله موتير ته راوخته
. موتير کي شاته سيټ کي کيناستله
دنگرهار گرمي نو بيا حد شروع کړي وو
. اسما له مخ نه تور نقاب لري کړ
مخ يي دسپيني سپورمي په شان په تورو وريځو کي
ر اښکاره شو
. دا ځل نو داسما کتو يوه بيل رقم انرژي راکوله
. ما فکر کاوه
چي نور دي هيڅ نه وايي بس چي خالي داسما مخ ته مي
. شپه او ورځ کتلي
پدي ورځ مي نو اسما ته وويل چي چيرته ليري به ولاړ
شو
دلته خو خلک ډير دي
ويي ويل:کامی ته به لار شو
. ورسره ومي منله موتير مي دکامی په طرف روان کړ
يو وخت گورم اسما راته زير زير کتل
. ما ورنه په بي پروايي پوښتنه وکړه

ځنگه چل دی نن راته دحد نه زیاته نه گوری
ویل یی زه ستا په مخ نه یم مینه شوی زه ستا په کردار او
ادا مینه سوی یم او ستا په نوم مینه سوی یم ما وخنډل
هههههه.

. ما ورته وویل ته هم لکه زما لیکواله یی
ویل یی نه ایا ته لیکوال یی

. ما ورته وویل: هو زه یو لیکوال یم
. هره شپه چی کومه افسانه نشریری
دهمیشه بهار راډیو نه دا زه لیکم

. ویل یی واه

داوای څوک ما ورته وویل: ما ورته وویل وایم یی هم زه
کنه .

ویل یی په خدای زه ددی داستان سخته مینواله یم هره
. ورځ یی تعقیبوم

M په دی داستان گی خو دسهار په نوم لیکوال کار کوی
ما ورته خپل لیسنس و خود زما نوم پکی سهار وو ویل خا
مطلب ته سهار هم یی
. ما ورته وویل هو

کامی ته ورسیدو خوندور شیریخ مو وخور دسیند په غاړه

. کیناستو غتو الوبالو والا تیریده

داسی یو کیلو می ورنه واخیستل دسیند خواکی مو یخ
. الوبالو وخورل

. یو وخت راباندی اسمادسیند نه اوبه ر اوچولی

. ما په هغی واچولی اسما لنده شوه جامی یی لمدی شوی
ما ورته وویل ببننه غوارم پوه نسوم دخپل دست کول نه
.. یی کاغذ پاک ر اوخیست جامی یی پری وچی کرلی

. دشاخوانه راباندی غږ وشو واورى

. ما چی مخ ورواړوه

. یو بریتور سړی وو

ویل یی

تاسی دلته څه کوی

زه سخت ور خطا سوم خو اسما ورته وویل دزما خاوند
دی

. ماته خندا هم راتله او ژړا هم ځکه زه او خاوند ههههه

. پدی شیانو کی ما لا تراوسه فکر هم نه ووکړی

بریتور وویل: زه دکامی ولسوال یم ما ویل خدایه خیر کړی

داسړی راته هڅی نه کوم

غم جوړ کړي

ويي ويل: تاسی نه یاست خبر کوم خای کی چی تاسی په

. اوبو لوبی کوی داخای یو دل دل دی

. دلته چی هر څوک لږ هم ورپیکه شوي بیا ندی راوتلی

ریشتیا هم چی ټول خلک وایی کامه کی یو دل دل دی مور

. واقعا پیر وبیریدو دهغه خای نه پیر لری ولاړو

. دټکنده غرمی دوه بجی وی

تروه کبان او لگ څه الوبالو یا گیللاس مو راواخیستل

. سخت وړی شوی وم

تروه کبان می سره دډوډی څه په خوند خوند وخورل اخر

می ورپسی کوک په سر واړوه-

.سخت خوند پی وکړ

اسما هم دچکر نه سخت خوند واخیست کبان هغی 5 هم

. دسیند په غاړه وخورل

دکونړ سیند چی په کامه هم تیر شوی و ماته اسما وویل

. ددی سیند اوبه نو وس چیری زی

.ما ورته وویل داټولی خی پاکستان ته

پاکستان کی ورته پنجابیانو دورڅک ډیم په نوم غټ ډیم

. جوړ کړی

. ددی ټولو اوبو نه هغوی فایده اخلی
اسما وویل: کاش چی دا اوبه ز مور و طنوالو و درولی وای
ما ورته وویل: داز مور حکومت ته په اوس وخت کی ډیر
. اسانه دي
يو وخت به داسی راشي چی بیا به خلک وایی چی امریکا
دومره زیاتی پیسی افغانستان ته ورکولی چی ټول
. افغانستان پری جوړیده
. خو بیابه دټولو دلاسه وتلی وي
اسما وویل ریشتیا هم که بهرنیان دومره ز مور غم خواران
وي کم از کم ز مور دا اوبه خو دی ز مور له دبنمن نه راته
. راواری
ما ورته وویل: تیره شه تری سیاست سره می نه لگیری
. داووايه چی چکر خوند درکړ کنه
اسما وویل: عادلله ما ورته په خوله لاس کینود ورته ومی
. ویل زه عادل نه سهار یم ماته په سهار غږ کوه سمه ده
زه په دی نامه خوشحالیرم
مور دسیند په پوله ناست وو چی داسما پخه خویه شوه او
. سیند ته و غورخیده ما هم ورپسی لکه دلیونی ورتوپ کړ
خو داسما وزن ډیر زیات وو نه می شو کولای چی اوبو

. خخه یی وباسم

. ډیره خواری می وکړه

آخر کی می دوه لغتی کلکه کلکه وو هله ایله چی وچی ته

. راور سیده

ههههههه

ما هم لامبو وهله تر خو وچی ته راشم خو اسما ته په لغتو

. ورکولو زه بیخی منخته تلی وم

. زه نو اوبو وړی وم

. او اخر یی بی خوده کړی وم

. یو وخت می چی سترگی پرانیستلی

. خیتی نه می لکه دکانگو پشان ډیری اوبه رابهر شوی

. دواړه چی می زړه سپک شو

اسما راته مخ ته ولاړه وه او په خیته یی راته زورکولو ما

. ورته وویل: ظالمی مړ دی کړم

. ته خو په خپل زور نه یی خبره

واقعا چی اسما ډیره زوروره او خدای خه خوندوره باډی

. ورکړی وه

. ماته یی ویل سهاره شکر دی چی په سد راغلی

. ته خو خه یی کنه

زه چي راپاسيدم ما بنام خپل تور تم دسيند هري خواته په
كلاره كلاره خوراوه

. ما اسما ته وويل: زر كوه پخیر چي خو
ناوخته دي

. اسما مو تر تر دي خايه رارسولي وو
. مو تر مي خه په سپيد كي وځلولو

. يو وخت راباندي چي راتلي

اسما وويل: مو تر ماته پريزده په روانه كي مو سره سيتونه
بدل كړل

مو تر كي ويده شوي وم يو وخت مي سترگي و غړيدي
مو تر دتالاشي چوك په څلور لاري كي ولاړ وو. اسما

. وويل زه به دي تر كوره ورسوم
. خو مور ته به دي خه بهانه كوم

ما ورته وويل: مور پريزده زه به ورته ووايم چي خوب
راخي

. اسما وويل يو چل به وكړو

ما ورته وويل: خه چل

. اسما وويل: تا به زه تر كوره ورسوم

. هملته به زه هم درسره پاتي شم

زه به خپلي كورنۍ ته ووايم چي همصنفي كره مي پاتي يم
. حكه چي زه داوخت كه كور ته لاره شم
. مشكل راته جوړيزي ما ورته وويل: سمه ده
خوب كي وم په خبره يي پوه نسوم حكه مي ورته وويل
سمه ده

. گني خبره يي سمه نه وه كړي
كور ته چي ورسيدو زه مخكي لارم تر خپلي كوتي پوري
. موټر مي گراج كي ودرولي و
. اسما هم پكي وه
. ها خوا ديخوا مي مور وكتله
هغه لگيا وه پاس منزل كي يي لمونځ كاوه دماسخوتن او
پلار مي ډوډي خوړله ما اسما اول منزل كي خپلي كوتي
ته راوستله
زه خه په بي غمه خوب ويده شوم

دسي يو ساعت به نه وو تير شوي چي اسما راويځ كړم
. چي مور دي دروازه ټكوي
. نيغ له خپله حايه پاسيدم
هغي ته مي وويل: ته كت لاندې پټه ريشتيا هم پټيدلو كي

یی مهارت درلود

مور ته می دروازه خلاصه کړه ویل یی: ولی ناوخته شو
عادله خویه ورته ومی ویل: موری ولا یو ملگری سره وم

گپ شپ مو لگ اوږد شو حکه خنډ شوم ویل یی: سمه ده
خو پخپل وخت کور ته رازه هڅی نه خدای مکره انسانان
پیر ظالمان دی ته خو زموږ یو خوی یی مور می راسره
. کت کی کښیناستله

. قیصه یی شروع کړه

. دداود خان دوخت قیصه یی کوله زما فکر اسما ته و

. خدای خبر څنگه قیصه یی وکړله

بیا یی دظاهر شاه دوخت کومه قیصه شروع کړه اسما لکه
څه وزن نه غټه وه یو خو دکت لاندی بیخی تنگیده هم خو
. پیره سخته وه پری

سخته خندا راغلی وه خو د مور مخکی می نشو خندلی

هههههه

مور ته می وویل چی موری تر ورشه لکه ډوډی راوړه
. هغه لاړه اسما هم راووتله

هههههه

ما ته خدا راغله نو دزړه دخلاصه می ورپوری وخنډل
سختی خبری پی وکړی ویل پی
. خنده خنده .

دا خو می لومړی ورځ ده تاسره چی په دومره غټ ځان
دی دډبل بید لاندی اچولی وم
او بیا دامور دی څومره قیصی کوي
داوخت می مور غږ وکړ

عادله دسترخوان او ار کړه چی ږوږی می دروره اسما بیا
ورخطا شوه

. داخل نو بیا دبید لاندی ننوته ږوږی خه وه ډیره پی راوړه
. زما او داسما ددواړو کار پری وشو

ږوږی مو وخورله او ویده سو سهار وختی اسما راپاسولم
لمونځ می وکړ اسما می پخپل موټر کی تر کوره ورسوله
ایله چی می غم دسر نه هاخوا شو

خو داسما په نشتون کی می یو ځل بیا داسما نشتون هیڅ
. کړ حال داچی اته بجی پوهنتون شروع کیده
. بیا مو سره کتل

خو دومره انتظار مو نشو کولای دیدن لپاره
خو مجبوری وه کولو به مو

په فکس اته بجی بیا پوهنتون شروع سو
په دی ورځ بیا استاذانو لکه دتیر په خیر خپل درسونه
تشریح کرل.

خوزه یو چاله درسونو څخه ویستل وم
هر کله چی رخصت شو ورسره می د غازی امان الله خان
پارک وعده کینسوده چی هلته به راځی بیا چی ه هری خوا
تلو لار به شو.

خوپه دی ورځ دچوتی په وخت کی استاذ وویل کینی
. چوتی شوی لاندہ

یوځل حاضرې واخلو بیابه ځی

. استاذ حاضرې شروع کړه

. دحاضرې په اخر کی داسما نوم وو

. ویی ویل: اسمای خیر محمد

. زه فکر کی لارم چی داخیر محمد به لاسوک وی

. اسما راته مخکی نه ویلی هم وو

چی زما کورنی په پاکستان کی اوسی دلته دکاکا کره
اوسم.

پاکستان کی په کالج ډیری پیسی راځی

نو ځکه می خپل ماما ذهن ته راغلو دهغی نوم هم خیر

محمد و۔

. دچوتی نہ پس زہ لارم کور تہ پووی می وخورہ
پہ یوسیار کی می خانتہ فلم چالان کر تر دری بجو پوری
فلم وکوت Happy new ear می دشارخ خان
. خلور بجی می اسما سرہ وعدہ کری وہ
نوخکے می پہ منہ خان تر موثرہ ورساوه مور می لگیا وہ
. گلدانیو نہ پی خراب گلان تولول
راغز پی کر عادلہ صبر وکرہ پلار دی درتہ یو واسکت
. اخیستی ہغہ واغونده بیازہ
. ما ورتہ وویل:خہ موری زر زر پی راکوہ چی زم پخیر
دزیرہ لہ زورہ می واخوست ولی چی زما ہیخ لہ واسکت
سرہ جوڑہ نہ وہ
خو ہر کلہ چی اسما دواسکت سرہ وکتل سخت پی خو
سوم .
. ما پہ زہ کی دخیلی مور خخہ زیاتہ مننہ وکرہ
اوپہ دی ورخ می اسما تر درونتی چکر تہ بوتلہ خو داخل
پیر پاتہ نشو او ژر راغلو
. وخت تیریدہ
یووخت کی اسما دیوہنتون خخہ پورہ لس ورخی

. رخصتی واخیسته

زه چی به کله پوهنتون ته لارم په دی لس ورځو کی هره
. ورځ به وختی راوتم

.بغیر داسما نه راته پوهنتون خوند نه راکاوه

دلسو ورځو وروسته چی اسما راغله زما ذهن ته لومړی
دخیر محمد ماما پښتنه راغله ورنه ومی پوښتل اسما ستا
دپلار نوم څه دی ویی ویل خیر محمد

ما ورته وویل کوم خیر محمد هماغه چی پیخور اسلام اباد
کی اوسی

. ویل هو تاته څه پته ده چی زما پلار اسلام اباد کی اوسی
ومی ویل: زما ماما هم پاکستان کی ژوند کوی اسلام اباد
مکی هغه هم خیر محمد نومیزی

. اسما هوبنیاره انجلی وه

ویل یی نن غرمه به چیرته ولاړ شو چکری بیابه ټولی
. خبری سره وکو

دلته پوهنتون کی نوری خبری کول زموږ لپاره مناسب
ندی

اسما بیا ولاړه صنف ته زه هم ورغلم استاذ نن بیا لکه
دپخوا په څیر درس ورکړ

دمياشتي امتحان ددي ورخي په سبا و
ما اماده گي خو لاڅه کوي
کتاب مخ نه وو ليدلي داستاز يوه خبره مي نه وه اوريدلي
نن يي هم قيصه کي نه وم
پوهنتون رخصت شو
اسما ته مي همت کاکا سوپ والا ورووخوده
دنگرهار خوندور سوپ پخوي ټول ننگرهاريان يي
پيژني دميوې مندوي نه شاته دغوبنو والا سره يي دوکان
دي
ماهم اسما سره هماغه خاي و عده کيښوده
چي هلته به سره گورو
کور ته لارم بيگ مي د سوفي په سر کيښود
پخپله په ډبل بيډ کي کښيناستم
يوسيار مي چالان کړ
مور ته مي ورغږ کړ مور ډوډي درسره راوړه
نن ورسره لگ چاي هم راوړه مور زړه مي ورته شوي-
يوسيار کي مي پروني پاتي فلم وکوت
دغرمي ټايم کي ووتم
ترڅو داسما وخوا ته لار شم

اسما زمانه مخکی دهمت کاکا سوپ دوکان خواته ولاره
وه همت کاکا چی وکتم روغبڼ مو سره وکر موثر ته یی
. یو دوه پلیته سوپ راوړ
سوپ مو نوش جان کر
همت کاکا ته می دوه سوه روپی و نیولی همت کاکا وویل
که نه وی خیر دی کنه مننه می تری وکره پیسی می
ورکری او ورخه روان سوم
اسما ته می وویل خاکرانی نن به چیرته خو پخیر ویل یی
. نن به لار شو
دره نور ته
هههههه می خندل ورته ومی ویل: دره نور خو لری هم
. دی خوزه زما دپلار یو ملگری پکی شته
. چکر به ووهو
. داسما سره یوحای دره نور ته روان شوم
په لاره کی نو دکونر سیند خه په جوش کی وو
لکه یو نوی خوان داسی په قوت کی روان و
. ددوکاندارانو نه مو یو څه کبان او نوشابه راونیول
تروه کبانو پیر خوند کاوه خو چکنی ورسره نه وه مخکی
. چپس والا نه مو چکنی هم راواخیسته

ڪوڪ مو وريپسي وڻبلو
. په خپل توڊي ڪي مو خواڙه وخورل
. او روان شو خيوه نومي حاي هم بنڪلي وو
اسما سره يو موبائل وو چي پلار يي ورته ڊيپينور نه
ر اليگلي و
ما هم موبائل اڃيستي شو خو زما شوق ورسره نه وو حڪه
چي نه مي هم ڪوم ملڪري سره وو او نه هم ڪوم هم
. صنفی سره
اسما په خيوه ڪي بنڪلي ويڊيو گاني وڪري ٽيڪ ٽوڪ ته
. يي نشر ڪرلي
خپل خان يي پڪي نه وو راوستي صرف يي پڪي زه
. راوستي وم
خدای خبر چي هغه چڪر ولي ددومره خوخي نه ڊڪ وو
دتروو ڪبانو پسي مو تروه او فرينڊ چي يخ نيولي وو داسي
الوبالو وخورل دننگرهار گرمي نو ورڪه شوه حڪه چي
په ڪلو ورگڊ شو
. ورو ورو بره تلو
دغونڊي په اخر سر ڪي دلال ماما ڪور وو يو وخت ڪي
مي پلار ورڪره راوستي وم

خه سڙي وو.

لال ماما مو خان سره ڪر ددره نور ديو يو غره منظره مو
وڪره.

. پدي وخت ڪي نور نو دمانام تورتم خوريدلو
مورن بيرته خيل موٽر ته خان راور ساوه تر خو لار شو خو
. دموتر تير مو پنچر وو.

. لال ماما هم زمور دنوي ميني په قيصه خبر شوي وو
ويل يي تاسي همدلته پاتي شي په دي وخت ڪي خو دلته
پنچر مين نشو موندلي خو بازار ڪي دورخي يو پنچر مين
وي.

زما سڙپني هم دياده وتي وه چي موٽر ڪي مي ايڻي وي
حڪه چي ٽول عمر مي خار ڪي موٽر چلواي وو .ڪله
. راباندي پنچر شوي نه وو
دااول حل وو.

لال ماما بنڄه چي ڏيره بوڊي وه ما او اسما ته يو ڪوته
خانگري ڪره ويي ويل :داستاسي ڪوته شوه ڏوڊي زه
. راورم

نور نو هغه لاره ما اسما سره دخير محمد ماما بحث
راواخيست

اسما ويل چي زما دتره نوم لال محمد او دتره حوى نوم
مي ضيا دي .

زه ايله بيله چي باوري شوم چي اسما مي دماما لور ده
اسما مي مور هم پيژندله چي دماما لور مي ده

خو زما نه بي داخبره پته ساتله حڪه چي زما اوس هم خپل
ماما ته ويني خو تڪيدلي

مانو نور نه غوبنٽل چي داسما مخ ته دي هم وگورم ريشٽيا
هم چي ڪرڪه دغسي شاي وي

يو وخت بغير له اسما راته ٽول پوهنتون خوند نه راکوه
خو اوس چي راسره ده خفه وم

شپه تيره شوه موٽر هم جوړ سو

په سبايي زه پوهنتون ته ناوخته ور غلم امتحان رانه تير
وي خو ورمي ڪر

اسما راپسي شانہ غرونه وڪرل

خوزه لارم

زما فڪر صرف همدومره وو چي ماما مي ڊپلار سره ظلم
ڪري خو هغه ديو هونبنيار خبره نه وه راته ياده چي وائي
په ژوند ڪي ڪه هر انسان ته موقع پيدا شوه چي ستا سره
ظلم وڪري

نو هغه به هيڅکله هم تری تیر نشی مگر چی که هغی ته
. مشکل وی بیا تری تیریدای شی
زما پلار هم ماما ته می دظلم موقع ورکری وه
دومره غټ باور یی په خپل اوخی کری وو چی ټوله
. شتمنی یی دهغه په نوم کری وه
. اوبیا دهغو خپلو کی داوښی او دخسرگنی کلکه خپلوی وه
چی هر څه ورسره شوی دی خپله غلطی یی وه زما دپلار
ما نو ولی خپله مینه دخپل پلار له سر نه قربانی کوله
ما خپله مینه قربانی کړه ماته نو نور پوهنتون هیڅ خوند
. نه راکاوه
دیو څه وخت وروسته لارم پاکستان ته
هلهته می غوښتل څه کاروبار شروع کړم دپلار موسسی
. می هم هاغه پخوانی خونده نه وه پاتی
. ماپری کاروبار نسوای شروع کولای
. نو ځکه اړ شوم تر څو یوی کارخانه کی کار وکړم
زه یوی کارخانی ته لارم دجوسو کارخانه وه
خو دننه پکی شراب جوړیدل همدوی سره می کار شروع
. کړم چی زه قاری وم
خوله دی ماسیوا می بله لار نه لرله ځکه چی ما پیری

. پیسی او ډیر قدرت غوښت
زه نو دشهرت دپیسو او دروب او ددبې غوښتونکی شوی
وم .

. یو خو ورځی می کار وکړ
مادله کار ددی لپاره کاوه تر څو زور پیدا کړم او ماما
. څخه می غچ واخلم
. خو یوه ورځ عجب کار وسو
ماما می افغانستان ته تلو په لاره کی چا برمه کړی وو
M ماته دا خبر اسما راوړ

داسما تر تولو نه زیات شک پر ما راته.
دیتولو شک پر ما وو ځکه زه دلته وم او دشمن یی هم وم
. زه یی دخپل ماما په کیس کی زندان ته بوتلم
یو څه پیسی می دشرابو کاروبار کی گټلی وی
. هغه می د زندان نه دخلاصیدلو لپاره ورکړی

زه خوشی شوم وتختیدم زندان کی چا راته دارکی ادرس
راخودلی وو چی کولای یی شول ماته روب او ددبېه
. راکړی
. نو ځکه دهغی خواته ورغلم

. دارکی حای پیر گنده وو

. وحشتناکه حای وو

زه ور غلم سلام می واچوه ورته ومی ویل :سلام ارکی
چیب زه یم سهار افغانستان نه راغلی تانه کی راته جواد په
. نوم کس ستاسی ادرس راکړ حکه تاسی ته راغلم

ارکی په تباکن اواز وویل خه غواری

. ما ورته وویل دبده شان شوکت غوایم

ارکی راته وویل رازه سهاره زه درته یو کار خایم که په
. خه پول دی وکړ

. بیا نو تا مشهوروم

ته به پیره لوړه رتبه ولری افغانستان کی ما ورته وویل
. خه کار دی

. ویل یی افغانستان کی یو جنرال دی

د قدوس په نوم مشهور جنرال دی که هغه دی وویشت ته
روب داب هم پیدا کړی پیسی هم او درپسی به رنجری
. گرخی

. ما ورته وویل سمه ده

خو زه یو شرط لرم ارکی وویل خه شرط ما ورته وویل
زما ماما ورک دی هغه به هم راته پیدا کوی او چی پیدا

دی کر خان سره به یی ساتی تر خو ورڅخه زه خپل
قصور واخلم .
ما می دماما کار ارکی ته پریخود زه افغانستان ته خه
مجهز راغلم تر خو جنرال قدوس وولم
ډیر نفری راکړی وو
همداسی وسلی هرڅه
پلان می دخپلو ملگرو سره جوړ کړ
دسی شنبی په ورځ جنرال قدوس تللو یو واده ته چی په
هوتل کی وو
په هوتل کی به جنرال قدوس دخاصو میلمنو حای کینی
او دسنگ خوا کی یو بل هوتل دی چی هغه کی به مور
کمین نیسو او جنرال قدوس به ولو
دشپی دری بجی مور لارو هوتل ته دهوتل ټول کارگران
مو برمه کرل
هیڅ کوم کوروالا خبر نشو
کارگران مو ټول په یوه خونه بند کرل
او خپلو ملگرو ته مو دکاریگرو جامی ورکړی
سبا دورحی لس بجی جنرال قدوس دسنگ هوتل ته راته
زما لومړی حل وو چی یو انسان وژنمه خو بازی وخت

کی انسانان اول حُل کی داسی کار وکری چی بیا وروسته
. ورته حیران وی
. زه هم همداسی وم
سبا په لس بجی جنرال قدوس راغی ز مور دپلان سره سم
همغی کوټی ته یی راوستو هو وروسته څوک راغی او
جنرال قدوس یی په منډه وباسلو
. منرال قدوس په منډه حان خپل موټر ته ورساوه
. کیناست او ولاړ
سخت درد لری داسی ناکامی خو زما نور نو دماغو کار
. ونکر موټر می واخیست ورپسی شوم
. غوښتل می په یوازی حان جنرال قدوس وولم
جنرال قدوس خپلی قرار گاه ته ورسید څنگه چی دموټر نه
. کیوت موټر نه می سر ونه باسلو
. په شیشه کی می په داسر وویشت
. نور می دمخ نا ټوټه تاوه کړه
. او حان می وباسلو خو ټولی موټری دپولیسو راپسی وی
موټر تاکاوی ته ننباسلو
یوبل کس موټر ته ختلو دتوفنگچی په زور می ورنه موټر
. واخیست راووتلم

خو پوليسو ته دي نفر دخپل پليټ نمبر ورکړی وو.
زه پدی پوهيدم ځکه نو ديو څه مزل څخه وروسته موټر
څخه کيوتم او په منډه می هوټل ته ځان ورساوه ټولو
. ملگرو سره له هوټله ووتو

.غټو موټرو کی وو توری بنیښی یی لرلی
ځکه نو چا تالاشی هم نه کوله او څه په راحت پاکستان ته
راغلم

. ارکی ته چی می کیسه وکړه
ویل یی افرین پوره یولک ډالر یی راکړل او افغانستان کی
یی هم لوړ رتبه چارواکی کړم
زه چی هرکله افغانستان ته بیا دانسانیت په جامو کی
ولاړم

. نو اول می دمور اوپلار په لټه کی شوم
چی هغوی به څنگه وي

. هر کله چی وخیل کور ته ولاړم
پلار می سخت خفه او خواشینی ناست و
ویل یی بچی خدای دی وکړی چی په حرام کانی دی خپه
هم نه وی ایښی ځکه چی ستا پلار تاته ټول عمر حلاله
راوړی

پلار ته می وویل: لالا زه نو اوس افغانستان لور رتبه
. چارواکی کیرم
M او خه روب او دبده به ولرم
. دپلار غم می کم نشو
ما ورته وویل: لالا ولی دومره خفه یی
ویل یی بچی جنرال قدوس په حق ورسید زما کلک
. ملگری وو کوم ظالم هغه وژلی دی
ما ورته وویل: لالا ولی جنرال قدوس سره څه تا پیژندل
ویل یی: لکه ورور داسی می وو -
یو حل مور دغزنی په شاره دبنته کی روان وو
خبر نه وو کومو ظالمانو راته دبو شکو بمونه ایینی وو
مور چی هر کله ورور سیدو
دجنرال قدوس مو مخی ته راغی ټولی مو تری یی ودرولی
. ویل یی چی زما ورور په دی لاره تیریده
په بمونو ور برابر شو والوت
تاسی پام کوی چی لار نشی ریشتیا هم چی په دی لاره
بمونه وو مور ماین پاکانو خپل ماین پالونه راواخیستل
ټول ځایونه مو وکتل دجنرال قدوس دپینی نه دری لویشتی
. هاخوا یو بم وو

خو خدای ساتلی وو

همداسی پدی سرک مو پوره 25 ماینونه شنډ کرل

. ما جنرال قدوس نه مننه وکرله

او نمبر می ورڅخه واخیست وروسته جنرال قدوس زموږ

. دماین پاکانو ساحی ته راولیگل شو

تر څو زموږ ساتنه وکړی ځکه هر ساعت کی به طالبانو

پر موږ حمله کوله

خو کله چی جنرال قدوس راغی بیانو بیخی طالبان ورک

. شول

او یوځل زه دماین پاکی موسسی کی د غدار په توگه

. و نیولم شوم څارنوالی ته معرفی شوم

خو جنرال قدوس راته دتیاری ټیکت وکړ

. اوسیده یی قندهار ته ولیگلم تر څو هلته پنا واخلم

زه خپل ضمیر ته سخت خجالت سوم ځکه جنرال قدوس

. ما وژلی و

خو دپلار په خبرو می دشیپی سوچ وکړ

ریشتیا هم چی ما دیو څو روپو او دیو مقام لپاره داسی خه

انسان ووژلو چی څو ځلی خدای تعالی زما دپلار دمرگ

په وخت کی لکه دفریبنتی رالیگلی وو

ٲوله شپه مي وٲرل خپل وحشت ته مي وٲرل خپل هغه
وخت پسي مي وٲرل چي پوهنتون كي مي اسما سره
دخپلي خوشحالي په وخت كي تير كړي وو
. ماما مي له ياده وتي په سبا مي ماما را ياد شو
اركي ته مي زنگ ووا هه اركي زما ماما چيري دي تاخو
. ويل هغه هم درته پيدا كوم
ويل يي هغه ايساي سره وو ترينه را خلاص كړي مي دي
. زما په ولكه كي دي هر وخت چي ته غواړي
درته به يي وسپارم
. ما ورسره ومنله په سبا خپاي دندي ته ولاړم
يوزدي زري موټر يي راكړ نور عادي موټري وي يو
لوي تالار وو كابل كي ډير خلك؟ پكي ناست وو؟
پدي كي يوه چوكي زما په نوم وه تياره خپلي چوكي كي
كيناستم خو ځان راته غټ غدار بنكار يده
. په سبا دخپلو موټرو اوروب داب سره خپل كور ته ولاړم
مور او پلار مي ځان سره واخيستل روان شو پاكستان ته
مور او پلار ته مي خالي دچكر وويل :خو بوتلل مي هلته
ديو څه ليدلو لپاره تر تورخمه راسره خپلي موټري راغلي
.

نور نو هاخوا دوی ته اجازه نه وه
نور هاخوا هم راته موټر ولاړ وو هغی کی ولاړو ارکی
ته می ویلی وو موټر یی رارسولی وو
پدی موټر کی می پلار دارکی غټ چمن ته بوته ارکی زما
ماما یو باغ کی ساته خکلی حای وو دپخوا نه
داورته ماویلی وو زما ماما ته هر څه ورسیدل خوشحاله
وو.

خو پلار چی می وروست دارکی نفرو ته می وویل چی
ماما می راولی .

ماما یی زما دپلار شوکی مخامخ کینوه .

پلار چی می وکوت سترگی یی کریغی راووتی .

ویل یی چی دا سنگه داله کومه شو .

ورته ومی ویل : لالا خپل غچ ورنه واخله .

پلار می راپاسید یوه سپیره یی وو هلم نور یی راباندی

. شروع کړه .

په درندو لاسونو یی ددرد نه کلک کلک په ملا وو هلم

. داسی نو بغیر دپلار نه چا راباندی گوزار نشو کولای

. پلار می دیواله ته تکیه وو هله ویل یی چی

خیر محمد که هر رقم انسان وو خو زما اوخی ایا دا تا تر

. اوسه بندی کړی وو

ما ورته قسم وخور چی لالا ما خو دی راخوشی کړ خو
پلار می نه باوروله ارکی ورته وویل:کاکا مانه صبر وکه
چی خیر محمد ماما په حوش راشط هر څه به درته خپله
. ووايي

هغه خو په حوش نه راته اوبه پر مخورته واچولی مور
. می ژړل

خو هر کله چی می ماما ورته وویل چی ارکی خو زه
. دهغه ظالمانو نه وژ غورلم

. ارکی خه انسان دی

ما خودایو خو ورځی دلته لکه دمیلنو تیری کړی خه دی
. چی تاسی راغلی

. زه داوخت پوه شوم

چی دیپلار په خبرو کی چی څومره کرکه بنکاریدله پلار
. می په ریشتیا دومره دماما نه کرکه نه کوله

مانو اول نه ارکی پوه کړی وو چی ارکی ته به داسی
وکی که خبره جوړه شوه نو زما او داسما قیصه به
. راواخلي

ارکی نو هوبنیار وو ویی ویل:تاسی چی بیرته پخلا شوی

نو نه مو ده خوڅه چي دعادل او اسما واده هم سره وشي .
تولو وويل خوڅه مو ده نيته يي راتلونكي هفته كيښوده
زما پلار مور او ماما مي روان شو تر څو پڼډي ته دسميع
كره ولاړ شو .

زه دډير وخت وروسته دسميع دلیدلو په ارمان وم
. خو امکان لري خدای به خوڅه نه وه .

پلار مي داركي قرارگاه كي دجنرال قدوس عكس وليد
. چي سره كرنه ورنه تاوه شوي وه .

پډي نو يو امپره انسان هم پوهيري چي دچا عكس نه په
داسي ځای كي سره كرنه تاوه شوي وي نو هغه وژلي هم
همدوي دي .

. پلار مي پوه شو .

ماته يي ويل دا څوك وو عادلہ صفا راته ووايه داڅوك
وو .

ما ورته ټوله قيصه صفا صفا تيره كړه .

دپلار مي راڅخه كركه وشوله .

زه يي همدلته پريښودم او ولاړ افغانستان ته .

ماته پخپلو جامو كي خجالتی ځای نه راکاوه .

زړه مي تنگ شو .

بس لارم بیرته خپلی پخوانی کمپنی ته هلته می کار شروع
کړ.

دیوڅه وخت وروسته ارکی زنگ راووهه
هلکه سهاره څه شوی ولی چی ورک شوی او هماغسی
. ورک پی کله ناکله خو رازه کنه یاره
زما چپیه خوله څه راغلل ارکی ته می وویل: ارکی زما
دمرگ تکل وکړ.

زه خپل کار کی بوخت وم

. نیم ساعت دزنگ نه وروسته ارکی راورسید
. او دکارخانی نه پی په زور وباسلم
. بویی تلم خپلی قرارگاه ته سخت پی ووهم
. اخر بی هوشه سوی وم

سترگی چی می رونی سوی یو کس راته په مخ پک سطل
داوبو اړولی وو

مخامخ راته ارکی په میز ناست وو

. سگرت پی لگولی وو او ماته پی کتل

دیوڅه ځنډ نه وروسته پی وویل: خا سهاره وس ووايه
. ولی دی ماته تیزی خبری وکړی

تاته ددی پته نه وه چی زه قومندان قدوس وژلی سم نو تا

هم وژلی سم.
ما ورتہ وویل: ارکی زما پلار او مور رانه خفه لارل
. هغوی ستا قرار گاه کی دجنرال قدوس عکس ولید
. او زما په حقیقت خبر شول
ارکی وویل: ډیر شه نو دا خبره ده زه به تا بیرته خپل پلار
. سره هم یو حای کرم
ماهم نور توبه کری سهار یارو حکه غوارم ستا پشان خو
. خلکو سره وگرخم
. ډیر ژر به ستا ټول مشکلات حل شی
خپلو کسانو ته یی امر وکړ سهار دواخانۍ ته بوزی دروان
. شناسی ډاکترانو سره یی کینوی
. همداسی وشول
زه دپخور لوی روغتون خیرالناس کی بستر شوم
دوه ورخی می لا تیری کری نه وی چی داسما زنگ
راغی مانه اسما بیخی هیره شوی وه
موبایل می په رپانده لاسونو تر غورونو پورته کړ
. هغی خوانه په بنکلی نری غږ دسلام اواز راغی
. ماورته وویل: وع سلام څنگه یی اسما
ویل ستانه بغیر ژوند می بیخی تنور سوی دی

. سهاره دځدتي لپاره يوځل خو راشه كنه
. او ريشتيا زما پلار ما خپل وراړه ته وركوي
. ما ځان سره جټكه وخوره
ما ورته وويل: اسما پلار خو دی له ما سره وعده وكړه كنه

.
اسما ويل: گوره سهاره زما پلار ويل چی داسی بد عمله ته
. زه هيڅكله هم لور نه وركوم
ماته سخته غوصه راغله دسترگو نه می اوبنکی وڅڅیدی

.
ديوی شيبی لپاره می موبایل بند كړ
. ددر دونو په سمندر کی نور نو اموخته شوی وم
دارو اوپوهنی ډاکټر راغی خلک ډير خوشحاله شول ځکه
. چی دا ډاکټر به جمعه کی يوه ورځ دلته راته
خو نن په عادی ورځ راغی ارکی ورته پیسی وركړی وی
. ځکه راغی

ماسره په بيډ کی گيناست راته ويل یی سهاره څه مشکلات
دی دی ټول راته ووايه تر څو زړه دی خالی شي
ما وويل: ډاکټر صاحب خکلی ژوند می روان کړی و
ننگرهار کی پوهنتون کی وم

يوه مينه مي لرله
Mمور خپلو كي سره ډير خوشحاله وو
. هره ورځ به چكر ته وتلو
. رنگارنگ ميوي به مو خورلي
. دبنكلو منظر و ننداري به مو كولي
. خدای خه مال حال راكړي وو
. زموږ ژوند ډير خوندور وو
خو يوه ورځ ماته اسما وويل چي زما ډپلار نوم خير محمد
دي خير محمد زما ډپلار اوبني او دشمن يي وو
زه په خير محمد پسي گرځيدم تر څو ويني يي وڅښم خو
دهغي لور زما مينه وختله ما فكر كاوه چي اسما خپل پلار
. راليكلي تر څو ما سره ملگرتيا واچوي
. ځكه مي اسما پريښوده
او راغلم پاكستان ته دلته مي دنفرت ژوند شروع كړل ما
. غوښتل تر څو افغانستان كي روب داب ولرم
او خپل ماما نه هم غچ واخلم
. ماما مي راته اركي په لاس راكړ
. خو پلار مي ورته هيڅ ونه ويل ځكه چي اوبني يي وو
زه فكر كي شوم چي ولي مي داهر څه وكړل ددي نه

مخکی راباندی ارکی جنرال قدوس وژلی وو-
پلار چی می خبر شو

. نو خفه شو رانه وس هم خفه دی

وس راته اسما زنگ راوهلی وو ویل یی چی ماما دی ما
. بل چاته ورکوی

. ته ووايه ډاکټر صيب زه څه وکړم

. ډاکټر وويل: ته دهغي جيني سره وس مينه لري که کرکه
. ماورته وويل: مينه لرم

. زما کرکه زما دپلار په وجهی وه

. بيایي وويل: داسما خبره به ارکی ته وکړی
. هغه به دی ماما برابر کړی

ما وويل: خا

بيایي وويل: نور ته هيڅ مشکل نلري ارکی درته ویلی چی
. دمور اوپلار پخلا کول دی په ما

. نور نو ته څه مشکل لري

ما ورتته وويل: زه سنگه خپل ځان وېشم چی ما جنرال
. قدوس وژلی

. ويل یی: توبه وباسه خدای به هر څه سم کړی

. ما ورتته وويل ډاکټر صاحب زه خو به توبه وباسم

. خو دادومره خلک به څه کوي
. داچي هره ورځ مړي کوي
ويل يي :ته لومړي خپل ځان سم کړه بيا نورو ته فکر
. وکړه
. ډاکټر ولاړ
زه هم دهسپتال څخه رخصت شوم
. ارکي ته مي دماما خبره کړي وه
. ماما راسره ومنله ما او اسما پاکستان کي واده وکړ
پيښور راسره وي يو کور مي اسلام اباد کي واخيست لږ
. وخت مي هلته تير کړ
. زما کور يوه غټه گومبده لرله
. داسي کور وو چي په ټول اسلام اباد کي چانه لرلو
. اسما ته مي خدمتگاراني ونيولي
خو ماسره دمور اوپلار غم وو لارم تر څو ارکي ته ووايم
. .
. چي مور اوپلار به مي سنگه شي
ويل يي :طالبان انشاالله پدي ورځو کي افغانستان نيسي ته
. رازه چي ورشو
. هم به دي ته خپل پلار پخلا کړي او هم مور

. ما داسما سره خدای پامانی وکرله او ولارم

دموتر تیرونو شگی وکری
جامی یی راخیرنی کری زه په منده ولارم کور ته تر خو
. خپلی جامی پریمنم جامی می پاکی کرلی
. دکور نه راووتم

. يوه ټځه چې ځوانه وه دسرک پر سر ولاړه وه
. ماته يې لاس خوځاوه ما شاوخوا وکتل
. صرف کاته يې غږ کاوه
ور غلم ويل يې سلام وروره تاسې نويد ياست ما ورته
وويل هو خورکې ولې؟
ويل يې: وروره پيخور ته راغلي پلار مې راته ستا نوم
. و خودو چې نويد دوی کره لاره شه
. نو ځکه زه راغلم
ما ورته بغير دکوم تکليفه وويل: رازه خوري دننه
. کيناستله دمه يې ولگوله
زما څخه په عمر کې مشره وه ولې چې زه د 17 کالو وم
. خو هغه ډيره مشره معلومیده
. مور مې کوټې ته راننوته ويل يې بچي
داڅوک ده ور معذفي مې کره -
ويل يې خه دی وکر چې رادی وسته ما ورته وويل موری
. چای ورته تيار کره
پوښتنه مې ورنه وکره ترور تاسې ونه ويل چې چيرته
. روان ياست
او دپلار نوم مو څه دی ويل يې وروره داسلام اباد نه

. راغلی یم پلار می خیر محمد نومیری
. خیر محمد می ونه پیژنده
. خو سر می ورته وخوزاوه چی هو پیژنم یی
ویل یی :خاوند می نن نه اته میاشتی مخکی له کور خخه
وتلی ویلی یی و-
. راته چی افغانستان ته زم وسه پوری ندی راغلی
خواړم افغانستان ته پسی لاره شم تر خو معلومات یی
وکرم .
ما ورته وویل تروری نو بل خوک خپل دی نه وو
. ویل یی شته خو باید چی زه افغانستان ته پسی لاره شم
. حکه چی امکان لری هملته پاته سم
. زه هم پدی ورخو کی افغانستان ته تلم
. نو حکه می وغوښتل تر خو دا بنخه به هم سره بوزم
. مشکل به یی حل شی
که خه هم ما خیر محمد نه پیژانده خو بی ننکی راته خوند
. نه راکاوه
. بنخی ته می وویل انشالله سبا به افغانستان ته خو
ویل یی هلته خو وس طالبان هم دی چاته خوبه خه وایی نه
.

. ما ورتہ وویل : نه ولی چاته څه ووایی
. ډیره ارامی یی وطن کی راوستی ده
. اسلامی نظام دی هلته
. په سبا نوزه روان شوم
. ترڅو انجلی افغانستان ته بوزم
. زما هم لگ څه کار بندوو
اسما می ننگرهار کی پرینوده اسما روانه شوله ننگرهار
. کی ترڅو خپل د خسر گنی کور پیدا کړی
. پخوانی کور خو یی کتلی وو
. هملته پسی ور غله خو هلته بله کډه چا راوړی وه
ماته دهغی ځای خلکو وویل : چی دی ځای نه هغه خلک
. وخته تللی داکور یی پر مور خرص کړی
. خو دوی ته پته نه وه چی سهار دوی چیرته تللی
په ټکنده گرمی دسور نور لاندی ناسته وم خوله راباندی
. راماته وه
. یوی بنځی ولیدم
ننگرهار خار کی اکثر کورونو خلک داسی دی چی
. دمیلمه پالنی هیڅ فکر نلری
. ټول نه یادوم خو دبنار خلک یی اکثر دمیلمه غم کی ندی

. یو بنځی راته صرف لگی اوبه راگری ومی څښلی
. دسهار دوی کلی شینواری و
هلته پسی ور غلم سهار چا نه پیژندو خو یو څو پښتنو نه
وروسته به می یی دپلار نوم یاداوه خلکو ته خو یو کی
وپیژندلو ویل یی:ته لاره شه شیر کاکا ته هغه یی دکلی دی
هغه به درته ټول معلومات درگری مازیگر خپور وو شپه
می هم دزمری کاکا کره راغله
زمری کاکا راته وویل می دهغوی کلی یاغی بند دی ته به
. سبا ولاره شی هلته بهی پښتنه وگری
زما دسهار سره وخت ډیر نه وو تیر شوی ځکه می
. ورڅخه دکلی پښتنه نه وه گری
. دهمدی ورځی په سبا ولاړم
. دیاغی بند کلی ته
. هلته نو ټولو پیژانده زه یو ورور خپل کور ته وروبللم
. دا کلی وو نو ځکه خلک دمیلمه پالنی په ارزښت پوهیدل
هغی راته وویل:گوره لوری دسهار وس دژوند او مرگ
. پته نه لگی
زما سر وچورخیده ویل یی:لوری ته به داسی وگری لاره
. به شی کابل ته دهغی پلار په سپینه مانی کی ژوند کوي

هلتہ تہ دسہار پلار پیدا کوای سی
بیرتہ لگہ سہ خوشحالہ سوم
ددی ماما نہ می زیاتہ مننہ وکرہ بنحو یی راتہ دپاتی کیدو
تینگ ست وکر
خوزہ روانہ وم تر خو سہار پیدا کرم
دکابل پہ موٹر کی کبنیناستم
یو خہ پیسی راسرہ وی
دکابل پہ لارہ پہ ژوند کی دلومری خُل لپارہ تللم
پہ لارہ کی ددرونتی پارک جوانان مو وکوت خکلی پارک
وو
دسہار هاغہ وختونہ راپہ زرہ شول چی دلته بہ یی
راوستلم
خومرہ دمینی نہ دک ژوند مو وو
نوی نوی دطالبانو حکومت راغلی وو
تول بہ یی دسی پنخہ شیر ورخی کیدلی
ددرونتی تونل می ددیر وخت بعد وکوت
همداسی پہ لارہ کی دلغمان اوبہ چی ورک شوی دی
دسرک دغاری نہ پہ بل طرف تللی
دلغمان منظری دیری خوندوری وی

. اوبه په خپل شديد قوت دننگرهار خواته روانی وی
. دډير روڼ والی نه ابی معلومیدلی
Mداسی معلومیدلی لکه د پیغلی مروند
. یو یو خاڅکی کی یی دوطن مینه پرته وه
Mدخپلولی یوه ریشته پکی پرته وه
. ما دځانه سره تکل وکړ
. چی نور به هیڅکله هم پاکستان ته لاره نشم
. پخو خدای دی راته یو ځل سهار پیدا کړی
موتر مخکی تللو یو رقم غرونه راغلل چی یو بل ته یی
. غاری ورکړی وی
. لمر پکی ورک شو
ډیر خوف ناک منظر جوړ شو خو یو څه وخت وروسته
. سروبی ته راورسیدو
سروبی کی نو کابان دسیند نه راوړل کیدل او خلکو به
. خوړل
. زه دسهار سره مخکی راغلی وم سروبی ته
. کبان مو خوړلی وو
. هغه خوند می اوس هم لا په خوله کی وو
. ځکه می لگ څه تروه کبان رانیول

په سر یی ورته لیمو ایښی وو او تر کابله پوری پری
مشغوله وم -

. بیل خوند یی وکړ

. دسهار مینه یی راته راتازه کړه

. دماهیپر لاره نو بیا بیله خطری لاره وه

. لږه دمار پلونه داسی تاوه شوی وه

. هر دور سره به پاس ختلو

. خو کله چی یی اخر ته وختلم

. سخته وبیریدلم

. دویری خای وو

خلک دکوهی نه ویریزی چی ورونه لویری حال داچی
کوهمی وړوکی سوری لری خو دا ټول سوری سوری وو
او فکر نه کوم چی کوم کوهی دی دومره ژوروالی ولری
لکه دا.

ما د لواری دغرونو ژوروالی هم کتلی خو هغه چیرته
. دپته رسیدلای شی

. کابل ته چی ورسیدم شپه وه هری خواته تیاره خپره وه
خو چی کابل کی می دمیلمه عزت ولید په ننګرهار می
. شکر وباسه

. راسه می موټروان سپینی مانی خواته روان کړ
په لږوخت کی یی هلته دسپینی مانی مخی ته ودرولم
زه میلمنه وم نو ځکه دمیلمنو پشان ور غلم تر څو ما
. پریزدی اوورشم مانی ته
خو ههههه
زه یی پریښودم څنگ هوټل کی می اطاق کرایه کړ
. ټوله شپه می همدی هوټل کی تیره کړه
. په سبا یی زه کیناستم تر څو دسهار پلار راووزی
. نو زه به ورته خپل ځان معرفی کړم
. خو پدی ټوله ورځ راونه وتی
. په سبا یی بیا کیناستم
یو ساتونکی می خواته راغی ویل یی خوری تاسی دلته
. څه کوی
. دا ځای ستا دناستی ندی
ما ورته وویل: وروره ورشه او دسهار پلار ته ووايه چی
دسهار میرمن اسما راغلی -
ویل یی سمه ده خو تاسی غاری ته شی موټر مو ونه وهی
.
ما ورته وویل ته ورشه ورته ووايه زه به غاری ته شم

. هغه لار دسهار پلار پسي
دسهار پلار چي داسما نوم واوريد سخت خوشحاله سو
دخوشحالي نه يي ټوپونه وو هل خپلي مير منښته يي خبر
وگر .

. بيرون په منډو منډو لکه ليوانيان راغلل
. خو چي ويي کتل اسما موټر وهلي وه

اسما ساتونکو موټر ته واچوله دسهار پلار دزره دخلاصه
. يوه چغه وو هله

. دخوشحالي په وخت کي غم ډير درد لري
M خپل موټر يي راواخيست

. داسما پسي روغتون ته ولاړه.

اسما سخت حالت کي وه ډاکټرانو ورته وويل دابه دلته کم
. از کم شل ورځي تيروي تاسي ولاړ شي

. ډاکټران هم شاهي ډاکټران وو

دسهار پلار هغه کس ته زنگ وواهه چي دايي دلته
راوستي وو

ورته ویی ویل:چی صرف سهار ته همدومره ووايه چی
اسما په هسپتال کی ده
. دمرگ په حالت کی ده
. په همدی ورځ مازیگر ارکی روغتون ته راوړسید
. داسما پینتنه یی وکرله
. دخدای تعالی فضل وو
. اسما په پنځو ورځو کی خه شوه
. سپینی مانی ته راوړل شوه
ارکی ته دسهار پلار وویل:ارکی وس نو ووايه چی سهار
. چیری دی ویل یی
لالا تاسی بی غمه اوسی ارکی روغ دی او ډیر ژر به مو
. خواته راشی
. ارکی ولاړ
زه خوشحاله وم که سهار وو یانه دسهار مور اوپلار خو
. راسره وو
m دلته انتظار هم خه تیریده
. ساعت می دسهار دمور اوپلار سره تیر وو
واقعا چی زما دمور اوپلار نه خه وو
. دسهار درک پوره یوه میاشت نور هم ونه لگیده

بس ما مور او پلار به سرک ته خپلی سترگی هره ورځ
نيولی وی .
تر څو سهار راشی .
يوه ورځ يی ماته پلار قيصه وکړله چی ارکی راغی زه
. یی دخپل کور نه اوچت کړم
او دلته یی شاهی مانی ته راوستم هغه وخت جمهوریت وو
.
. خو اوس هم دسهار هیڅ پته نه لگی
ماته یی صرف دومره ویلی وو چی داهر څه ماته ارکی
ویلی چی تاسی سپینه مانی کی پاتی شی
خو یوه ورځ می دسهار غږ راډیو نه واورید خپله زړه
. خپرونه یی چلوله
. ما فکر وکړ
. چی سهار دلته دی نو بیا ولی نه راځی
خو خبره دانه وه سهار ددوه میاشتو ځنډ نه وروسته راغی
.
ارکی هم ورسره وو
. هغه یی بیتک کی کینولو
. ددروازی اول سر کی ودرید لاسونه یی خلاص کړل

. پلار او مور یی ورته ور غاری وتل .
زه وشرمیدم خو مور اوپلار وویل چی مه شرمیره لوری
. رازه .
M ما هم خه کلکه غاره ورکره
. دسهار دبدن بوی راته سم جنت وایسیده
. دهغی په یوه موسکا می غوبنتل خان قربان کرم
. غوبنتل می دهغی خوله وڅکم
. دومره راباندی گران شوی وو
. چی دخغی لپاره مرگ ته هم تیاره وم
:ماته په کتو یی له سترگو اوبنکی تویی شولی ویل یی
. ته می بی وخته زړه کری هسما ما وبخه
ما ورته وویل خدای دی وبخه خو ته اول مخکی دکیناستلو
. داراته ووايه چی ولی نه راتللی
. ویل یی: یو ځل به کینو هر څه به درته ووايم
. پلار یی هم خبره تایید کړه ما ورته مای راوړ
دچای سره می ورته پسته بادام کشمش او چنی هم راوړی
.
. قیصه یی شروع کړله
. اسما زه چی له تا څخه راووتم نو لارم طالبانو ته

اسلامی امارت دتول افغانستان دنیولو نقشه پوره شیر
. میاشتی مخکی ایښی وه
خو افغانستان یی شیر میاشتی وروسته و نیولو دمنگ پیژ
. ملگری مو په حق ورسیدل
زه خپله هم دوه حلی په پخه لگیدلی یم خو خدای به راته
. مرگ نه وو لیکلی
. دامریکایانو تیاری به راتللی
او هره ورځ به می مخی ته شپيته او اوپا ملگری مړه
پراته وو
. خو دیو څه وخت وروسته حالات بدل شول
. طالبان قوی شول
او په کلار کلار یی ټول افغانستان و نیوی
دارکی سره هره ورځ مخامخ کیدم خو هر کله چی
دافغانستان

. دسقوت خبری رانږدی شوی نو بیایي راته وویل چی
. سهاره ستا مور اوپلار په سپینه مانی کی دی
مور ننگرهار کی وو

. جنگ مو کاوه

په ننگرهار کی ټول تشکیل ما او ارکی جوړ کړی وو

. خو سقوط ډیر په اسانه وشو

مشرانو راته وویل: چی والی ته زنگ ووهی هغه به پخپله

. درته ولایت تسلیم کړی

. هماغسی وهم شول

ننگرهار چی و نیول سو مور کابل ته ولاړو په سبا خه په

خکاره په کابل زای پارک کی گرځیدو خه عسکر وو خو

. چا خه نشو ویلی

. افغانستان ټول سقوط شو

. خو ما او ارکی ته افغانستان کی سخت خطر وو

حکمه مور ته هره شبیه پیغامونه راتلل چی وژنو مو نو

. حکمه مور دبرطا په لومړی ورځ لاړو

ترکیبی ته خو اوس چی یوه میاشت مخکی چی زه خبر

. شوم

. چی اسما مریضه ده نو ارکی می راوستوه

. هغی ستاسی احوال واخیست او بیرته ماته راغی

خو اوس دمشرانو امر وو می مور بیرته افغانستان ته

. راشو

حُکّه می مور ته مسیجونه او پیغامونه همدی مشرانو کری
. ول ترخو مور و لار شو
. حُکّه ارکی دایسای سری وو
او که دارکی په حقیقت هر خوک خبر شوی وای نو بیایی
. ژوندی نه پریخود
. حتی که زه هم خبر شوی وای
. ما به ارکی ژوندی نه وای پریخی

پای

سیدادریس سادات
کہ مو خو خہ شوی وی دپانی پہ نوم پیج کی راتہ وواپی
منہ

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**